ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16)

№ 1 (232)
СІЧЕНЬ
2024 РОКУ

ЗВЕРНЕННЯ ВРЦІРО З НАГОДИ ДНЯ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ ТА 105-Ї РІЧНИЦІ ПРОГОЛОШЕННЯ АКТУ ЗЛУКИ УНР І ЗУНР

ВРЦіРО

Вітаємо всіх громадян нашої Вітчизни з Днем Соборності України та проголошення Акту злуки Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки в єдиній, соборній, українській державі, який ми відзначаємо вже 105-й раз. Ми, представники релігійної спільноти України, закликаємо всіх згадати ті важливі уроки історії.

Цей день є символом нескореності і непохитності нашого духа, віри у свободу та незалежність. Вінець багатолітнього прагнення українського народу жити у своїй незалежній, вільній та соборній державі. Це особливе свято, яке не лише нагадує про непорушну єдність усіх українських земель у незалежній вільній Державі, але й символізує єдність українців в різноманітності думок, поглядів та підходів до творення нашого майбутнього.

У ці урочисті моменти ми згадуємо про всіх тих, хто боровся і нині бореться зі зброєю в руках за право України на самовизначення. Вони показали й надалі показують, що справжня сила народу — це його єдність, віра та воля до перемоги. Їхній героїзм і жертовність надихають нас та спонукують всебічно долучатися до звитяги задля торжества цього благородного суспільного устремління — збереження та зміцнення своєї вільної держави, в якій можна вповні реалізувати таланти, здібності та покликання, які нам дав Бог.

Ця самопожертва зокрема — це й урочистий заклик партій, рухів, всіх політиків не примножувати внутрішні суперечки, але об'єднати зусилля для спасіння багатьох життів і заради майбутнього України.

Ми, члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, відмінні між собою за конфесійною, релігійною і навіть етнічною належністю, закликаємо всіх віруючих громадян нашої Соборної Держави до молитви за звільнення від нападу чужинців та ворожої окупації, справедливий мир, єдність, взаєморозуміння та гідне майбутнє народу України!

Збережімо та передаймо майбутнім поколінням пам'ять про ті події, що стали кроком до вільної і незалежної України. Нехай наша спільна молитва стане підтримкою для всього українського народу в його прагненні до миру, справедливості та гідності. Нехай благословення Господнє супроводжує нас у всіх добрих справах і помислах.

Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни!

НАВІЩО БОГ, ЯКЩО ВСЕ ДОБРЕ?

Існує упередження, ніби Бог потрібен людині тільки тоді, коли в неї все погано. Та коли людина розпочинає життя з Богом, то все більше й більше усвідомлює, що ніякого успіху не буде достатньо, якщо в ньому не буде Христа...

Зазвичай у поняття «добре» люди вкладають такі сенси, як досягнення якихось життєвих успіхів, відсутність складних проблем, відчуття комфорту тощо. Та чи правильне таке визначення?

Кажуть, у єстві кожної людини є порожнеча, яку може заповнити лише Бог. Жодні досягнення, здобутки чи статки не здатні задовольнити наші найглибші внутрішні питання. І це правда, що за гроші можна купити будинок, але не сім'ю; ліжко, але не сон; годинник, але не час; їжу, але не апетит; ліки, але не здоров'я; становище, але не шану; розваги, але не щастя.

На жаль, переважна більшість українців живе за приказкою «Як тривога, то до Бога... » Це те саме, якби ваші діти зверталися до вас лише в разі крайньої потреби, коли їм потрібні гроші або ще якась допомога. Чи сподобаються вам так стосунки?

Бог — не чарівна паличка для задоволення наших потреб і вирішення наших проблем. Він — Творець і Володар, Який хоче мати з нами близькі стосунки.

Без Нього ще так-сяк можна прожити на землі, але що далі? Наше тіло — це лише тимчасовий футляр для дорогоцінного скарбу, душі, яка продовжить існувати й після фізичної смерті. Люди часто переймаються проблемами, які стосуються майбутнього планети, не замислюючись над тим, що їхній особистий «кінець світу» може настати будь-якої миті.

Згідно з Біблією, після фізичної смерті перед людиною лише два шляхи, але вирішити, яким іти, вона має ще за життя. І правда в тому, що грішники будуть не лише у пеклі, але й на небі. Просто одні приймуть подароване Христом спасіння, а інші, на жаль, його відкинуть.

Наше завдання — розповісти про це кожній людині.

@yesheisua.

ЄПИСКОПА ВОЛОДИМИРА БРИЧКУ ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ НАГОРОДИВ ОРДЕНОМ «ЗА ЗАСЛУГИ» III СТУПЕНЯ

З нагоди Дня Соборності України 22 січня 2024 року президент Володимир Зеленський вручив державні нагороди військовослужбовцям і цивільним громадянам. Орденом «За заслуги» III ступеня нагороджений єпископ УЦХВЄ Володимир Бричка, старший пастор церкви в селі Карпилівці, що на Рівненщині.

Ще від початку Великої війни, з 2014 року, Володимира Бричку віряни й служителі церкви негласно називали «головним волонтером братерства».

За останні десять років Володимир Бричка здійснив десятки, а то й сотні поїздок з гуманітарною допомогою на Схід і Південь України. А з перших днів повномасштабного вторгнення разом з командою кинувся рятувати людей з-під обстрілів. У свої 67 років єпископ разом з командою вивіз із зони бойових дій близько двох тисяч українців, серед яких були і немовлята, і пенсіонери.

До війни Володимир Бричка кілька каденцій підряд був старшим пресвітером церков Житомирської області, депутатом селищної ради, їздив на місію в Індію. Вже у березні 2018 року Комітет УЦХВЄ затвердив рішення про заснування Департаменту сімейного служіння, директором якого обрали Володимира Дмитровича. Він опікувався цим служінням до грудня 2023 року.

Сьогодні єпископ не сидить на місці, а продовжує діяти. «Не можу згадати, щоб мене взагалі втомлювало якесь служіння — чи то церковна бесіда, чи поїздка на Схід або в Індію... Те, від чого ти отримуєш задоволення, що є твоїм покликанням, — не втомлює. Втомлює те, що ти робиш під примусом. Мене ж надихає, коли люди дякують, оцінюють твоє служіння. Зрозуміло, якщо в церкві не братська, а «драцька» рада, то це втомлює. А якщо злагода — це приємна праця», — сказав Володимир Бричка в одному із інтерв'ю для журналу «Благовісник» (4,2021).

Щиро вітаємо Володимира Дмитровича з новою високою відзнакою на всеукраїнському рівні та дякуємо Господу за ваше відкрите до людей серце!

Chve.org.ua.

«ПОДАРУНОК НЕБА» — ТИСЯЧІ КОРОБОК З РІЗДВЯНИМИ ПОДАРУНКАМИ ДЛЯ ПРИФРОНТОВИХ ТЕРИТОРІЙ

Львівщина долучилась до проєкту «Подарунок неба» та спільно з іншими областями відправила близько 10 000 подарунків у прифронтові області України.

Відповідальна за його реалізацію у Львівській області Тетяна Забронська.

На теренах Львівщини проєкт діє з 2018 року. На початках роботи більшість волонтерів були з Християнської мобільної медичної команди. Але з кожним роком до проєкту долучається все більше і більше людей.

Церкви активно підтримують ініціативу. Для багатьох сімей участь у проєкті стала практичною можливістю навчити дітей жертвувати й благословляти інших, адже, укладаючи пакунки, діти віддають те, чим би могли користуватись самі.

Підготовка до поїздок, а відтак і пакування подарунків, розпочинається на початку осені. Волонтери проєкту поширюють інформацію по церквах, подається оголошення у соцмережах. Для охочих долучитись фінансово відкривається збір на картах. Волонтери роздають стандартні коробки для укладання подарунків та формують список речей, якими варто наповнити коробки. У листопаді зібрані подарунки звозять на склад і відповідно планують виїзди до діток на Схід. Оскільки основною ідеєю «Подарунку неба» є розповісти дітям про народження Спасителя, то учасники поїздки також створюють концертну програму на різдвяну тематику.

Звичайно, бувають і складні моменти, пов'язані з пошуком приміщення для зберігання подарунків, з формуванням команд, бо всі волонтери — люди зайняті, а ще з транспортуванням пакунків і т. ін. Але волонтери довіряють Богу і завжди бачать Його допомогу та благословення.

«Для нас велика радість і честь — служити у проєкті «Подарунок неба — розповідає Тетяна Забронська. — Ту радість, яку ми відчуваємо при зустрічі з дітками, важко описати словами. Нас зустрічають так, ніби знають усе життя. Дорослі зі сльозами на очах дякують, що до них доїхали по розбитих дорогах, їх не забули та не відкинули.

Дуже часто програми для дітей відгукуються у серцях їхніх родичів. Діти радіють подарункам, часто таким речам, на які наші діти не дуже й звертають увагу (рукавички, фломастери тощо), а батьки — тим, що почули про Ісуса Христа, Який може простити гріхи й змінити життя».

Бог супроводжує цю працю своїми чудесами. Волонтер Влад запланував разом з молоддю скласти 300 подаруночків. Для цього їм потрібно було близько 150 тисяч гривень. Де взяти ці гроші, він не знав. Люди з його оточення, які дізналися, яка сума потрібна, сказали, що це неможливо. Але Влад з друзями молився і просив Бога влаштувати все найкращим чином. Через тиждень, у неділю, за декілька годин у нього було вже понад 80 тисяч гривень. А ще через тиждень збір було закрито. Зібрали усю необхідну суму. Це велике Боже чудо і для Влада, і для команди!

Chve.org.ua.

КЛОПОТИ ВІКУ ЦЬОГО

Вибір життєвих пріоритетів та формування шкали цінностей визначає, на що ми витрачатимемо переважну частину свого часу та енергії. Ісус Христос радив: «Шукайте ж найперш Царства Божого й праведности Його, а все це вам додасться. Отож, не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!» (Мт. 6:34).

Важливо звернути особливу увагу на те, що хоча і не є визначальним у згаданому контексті, проте показує реалії нашого життя. Кожний день наповнений своїми турботами і клопотами, і вони мають другорядне значення в житті віруючої людини. Для віруючої людини важливо не втратити орієнтацію на головну ціль життя — спасіння душі.

У справах служіння Богові теж достатньо клопотів. Тут також потрібно бути уважним, щоб служіння не стало самоціллю і не перетворилося на рутину. Служіння Богові не повинно стати служінням старшого сина з притчі про блудного сина. Він бездоганно виконував свої щоденні обов'язки і при цьому не відчував ніякого задоволення. Постійні клопоти забрали в нього відчуття радості від самого процесу служіння. Він втратив основний мотив того, заради чого працював.

Повчальним є ще один випадок, коли за заклопотаністю щодо служіння Господу було втрачене головне. Одного разу «сталося, коли вони йшли, Він прийшов до одного села. Одна ж жінка, Марта їй на ім'я, прийняла Його в дім свій. Була ж в неї сестра, що звалась Марія; вона сіла в ногах у Ісуса, та й слухала слова Його» (Лк. 10:38-39).

Марта клопоталася «великою послугою!» і дуже обурилася через те, що її сестра так захопилася словами Христа, що про все забула. Ісус сказав: «Марто, Марто, турбуєшся й журишся ти про багато чого, а потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї» (Лк. 10:41-42).

Служіння Богові часто сприймається так, ніби Він має в чомусь потребу, Його треба задобрити та прислуговуванням догодити. Натомість Божа воля стосовно людини, виражена в Його Слові, ставиться не на перший план.

Так, Марта була зайнята важливою й потрібною справою. Проте цей випадок був хорошою можливістю підкреслити необхідність правильної зорієнтованості на головні цілі. Потреба перебувати в присутності Бога та дізнаватися Його волю має бути пріоритетною у стосунках з Ним.

Клопоти, які не мають нічого спільного зі справою спасіння та служіння Богові і людям, Євангеліє називає клопотами цього віку. Це постійна зайнятість справами, що слугують задоволенню якихось примх та тимчасових потреб, без яких можна обійтися.

Прогрес у комп'ютерних технологіях, сучасна побутова та інша техніка, роботизація на виробництві замінили фізичну працю та полегшили життя і мали би вивільнити час. Проте відбувається абсолютно протилежне. Чим більший розвиток науки й техніки, тим менше вільного часу залишається. Багато християн своє пасивне духовне життя пояснюють браком часу. Чому? Тому що їхні цінності й пріоритети забирають майже увесь вільний час та ресурси. Не випадково упродовж останніх років так розвинулася сфера розваг. Війна внесла суттєві корективи, і потреби багатьох людей змінилися. Але не в усіх.

Наскільки велику загрозу несуть нібито невинні клопоти цього віку по-особливому розкриває нам загальновідома притча про сіяча, записана у Євангеліях від Матвія (13-й розділ), Марка (4-й розділ) та Луки (8-й розділ). Вона присвячена питанню правильного ставлення до Слова Божого, єдиного джерела християнської віри. І в притчі Слово не випадково уподібнюється до добірного зерна, що сіється в різний тип ґрунтів та за різних умов, а від них, власне, і залежить, чи досягає цей процес потрібного результату.

У притчі наводиться ряд прикладів, коли насіння не принесло плоду, і причиною, як зазначив Ісус, були несприятливі умови. Про один із таких випадків сказано: «А інші попадали в терен, — і вигнався терен, і їх поглушив» (Мт. 13:7).

Тлумачення цієї тези сформульовано так: «А між терен посіяне — це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово, і воно зостається без плоду» (Мт. 13:22).

Клопоти віку цього, захоплення багатствами та розкішшю позбавляють Слово Боже можливості формувати віру та змінювати життя людини. За таких умов воно, як насіння, не може проростати й приносити плід.

Тематика клопотів цього віку — одна з провідних у книзі Екклезіяста. У ній йдеться про безмірну ненаситність людської природи, про бажання задоволень та розваг, віддавшись пошукам яких, неможливо знайти душевного спокою. У перших її рядках зазначається: «Я бачив усі справи, що чинились під сонцем: й ось усе це — марнота та ловлення вітру!..» (Еккл. 1:14). Ця думка проходить червоною ниткою через усю цю книгу.

Автор книги Екклезіяста не стримував серця від жодної втіхи, брав від життя, як то кажуть, все, що лиш міг, розкошував та насолоджувався всілякими земними задоволеннями. І в роздумах про сутність людського буття він задається риторичним запитанням: «... що має людина зо всього свойого труда та із клопоту серця свого, що під сонцем працює вона?» (Еккл. 2:22).

Отже, занурившись в клопоти цього віку та потрапивши в пастку омани багатства, людина починає безцільно провадити дні свого життя. Таких ризиків та небезпек сьогодні достатньо, тому варто вкотре особисто кожному задуматися над, тим чи дійсно ми шукаємо Царства Божого та праведності його.

Ігор Крощук.

ЧОГО ДУША БАЖАЄ?

У гостьовому будинку одного з монастирів висіла табличка: «Наша мета — зробити ваше перебування тут максимально комфортним. Тому якщо вам чогось не вистачає, розкажіть про це будь-якому з братів, і він пояснить, як без цього обійтися».

Задоволення — стан не фінансовий, а емоційний, духовний. Думати треба не про те, з чим ми, а про те, з ким ми. Бо те, з ким ми, визначає, хто ми такі. Визначаючи ж себе за тим, із чим ми, ми втрачаємо справжніх себе.

Що, зрештою, ми намагаємося придбати? Образ — те, який вигляд ми матимемо в очах інших? Статус — те, як про нас думатимуть? Вплив? Престиж? Прийняття? Поширений аргумент серед підлітків, які випрошують у батьків новий айфон, такий: інакше зі мною ніхто не дружитиме. Попри марність зусиль, у світі продовжує жити наївна ідея, що дружбу, прийняття і ставлення можна купити за гроші!

Як не потрапити в пастку жадоби?

По-перше, щоразу, коли ви маєте справу з рекламою, слід пам'ятати, що її завдання — не задовольнити потребу, а створити її. Тоді перегляд реклами навіть стає кумедною розвагою — знайди підступ. Наприклад, ми бачимо самотню людину, що нудьгує, і звучить посил: «Душа бажає свята». І ви погоджуєтеся: так, дійсно це так! У житті не так уже й багато чогось особливого, що можна було б назвати святом. Але тут до героя приходять друзі з ящиком певного сорту пива, і всі стають щасливими! У тому-то й підступ, що щастя — не в пиві. І точно не в пиві цього бренду! Але завдання реклами — пробудити занепокоєння: якщо у вас цього немає, ви обділені.

По-друге, не робіть раптових покупок. Виробіть правило: збираючись до магазину, складати список того, що треба купити. А то ефект супермаркету відомий: сьогодні торгують не товарами, а знижками. А знижка 50 % означає, що ти платиш половину від подвоєної ціни.

Щоб не переплачувати, вичікуйте знижок на певні товари тривалого зберігання (наприклад, олію). А для радикальних покупок слово «раптово» неприйнятне. З кожною новою ідеєю потрібно переночувати, перш ніж вирішити остаточно — чи справді нам це потрібно? Стрес — не найкращий мотиватор для осмислених рішень. Не буде — значить, не наше. Жили ж ми раніше якось без цього?

Нерідко ми приймаємо за бажання володіти звичайну допитливість — що це таке, як воно працює. Вас щось зацікавило? Уважно вивчіть об'єкт, що привернув вашу увагу. Може, вам більшого й не хотілося? Для задоволення цікавості володіння не обов'язкове. Не варто уподібнюватися цуценяті, яке кидається на всякі ласощі, які бачить.

По-третє, з'ясуйте реальну вартість товару. Скільки коштують транспортування, встановлення, налаштування, обслуговування, амортизація, витратні матеріали? Найчастіше це може потягнути більше, ніж сама покупка.

Ну, і головне. Будьте абсолютно впевнені: коли наші діти виростуть, вони ніколи не скажуть: «Ох, тату, краще б ти тоді більше працював і більше мені купував». Вони скажуть: «Краще б ти проводив зі мною більше часу». Купувати вони з часом зможуть і самі, а ось згаяного спільного проведення часу не надолужиш ні за які гроші.

ДЕНЬ СОБОРНОСТІ: НАМ ПОТРІБНА ЄДНІСТЬ У ВАЖКІ ЧАСИ

22 січня Україна відзначає важливу дату у своїй історії — День Соборності. Ця дата символізує історичну подію об'єднання УНР та ЗУНР, яке відбулося у 1919 році і є важливим символом національної єдності та суверенітету України.

У 1919 році, після проголошення незалежності, УНР та ЗУНР об'єдналися, прагнучи створити єдину та незалежну українську державу. Ця подія стала ключовим моментом у формуванні української національної ідентичності.

Сьогодні День Соборності набуває особливого значення, оскільки Україна переживає складні часи. Це свято нагадує про важливість єдності, солідарності та взаємної підтримки серед українців.

Традиційно цього дня проводяться різноманітні заходи, спрямовані на вшанування історичної спадщини та зміцнення національної єдності. Люди збираються на мітинги, концерти та інші публічні заходи, демонструючи свою підтримку та любов до України.

День Соборності є нагадуванням про те, що, незважаючи на всі випробування, український народ завжди знаходить сили, щоб об'єднатися заради спільної мети — збереження своєї незалежності та суверенітету. Це свято є символом непорушної волі та незламності духа українців.

І духовний гімн України — «Боже Великий — залишається актуальним.

Боже великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Волі й світу промінням
Ти її осіни.

Світлом науки і знання
Нас, дітей, просвіти,
В чистій любові до краю,
Ти нас, Боже, зрости.

Молимось, Боже єдиний,
Нам Україну храни,
Всі свої ласки й щедроти
Ти на люд наш зверни.

Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світу, щастя,
Дай, Боже, народу
І многая, многая літа.

ГОСПОДНЄ ПОКАРАННЯ ДОСЯГНЕ МЕТИ

Вавилонська імперія наводила жах на народи й держави свого часу: її військо було непереможним, її очільників було не зупинити в загарбницьких планах і апетитах.

Вавилон визначав долі і кордони народів. Сам Вавилон як фортеця був неприступний, володарі — горді і всемогутні повелителі долі цілих націй.

Але Господь Бог одного дня визначив долю брутальної, безчесної, віроломної, богоборчої держави:

«Вавилон, окраса царств, оздоба гордості халдеїв, стане, як Содом і Гоморра, яких Бог знищив. Не буде заселеним повіки, і залишиться безлюдним протягом усіх поколінь. Не поставлять там намету аравійці, й пастухи не затримаються в ньому з отарами. Там мешкатимуть звірі пустелі, а в його будинках буде повно сов. Там житимуть страуси, і скакатимуть волохачі. У зруйнованих баштах витимуть шакали, а гієни – в палацах насолоди. Наближається його (Вавилона) час, і його дні полічені» (Ісаї 13:19-22 CUV).

«Я повстану проти них, — каже Господь Саваот, — і знищу ім'я Вавилон, навіть його залишок, спадкоємців і нащадків — таке слово Господа. Перетворю його на житло їжаків, у багно з очеретом, вимету його мітлою цілковитого зруйнування, — таке слово Господа Саваота» (Ісаї 14:22-23 CUV).

Чому імперії завжди богоборчі і людиноненависницькі? Бо їх очільники одержимі маніакальною величчю щодо себе, свого етносу чи ідеї. Ідеологічна одержимість очільників завжди ґрунтується на підтримці мас. Ця підтримка може бути активною — як співучасників, так і пасивною — у вигляді мовчазної згоди.

Втішає, що, згідно з пророчим словом, доля імперії визначена. Раніше чи пізніше Господнє покарання досягне мети і російська імперія теж буде повалена.

М. Р.

ЯК АСТРОНАВТ NASA ЗНАЙШОВ ІСУСА

Джефф Вільямс захопився наукою ще в юному віці, жадібно поглинаючи книги на цю тему. Він не знав, що це приведе його до видатної військової кар'єри, а згодом він поб'є рекорд, провівши 534 дні в космосі як астронавт НАСА.

В інтерв'ю для The Christian Post 65-річний чоловік розповідає, як перетинаються його любов до науки і віра в Христа. Хоча в дитинстві він не надто багато часу проводив у церкві, та разом із дружиною прийшов до Христа під час бурхливих подій у їхньому шлюбі.

Вільямс «завжди добре вчився в школі» і особливо любив вивчати математику, природничі науки та інженерію. «Зрештою, [це були] сфери, в яких я вирішив розвиватися, і саме це сталося, коли я вступив до Військової академії [США]», — розповідає Вільямс.

«У моєму випускному класі було лише 34 учні, але я закінчив школу як президент класу, який виголошував промову на випускному вечорі, і як президент учнівської ради».

У восьмому класі Вільямс досліджував, як повинна виглядати віра в Бога. Його сім'я вважала себе християнською, хоча ніколи не відвідувала церкву.

«Я сам приєднався до класу конфірмації з місцевим лютеранським пастором. На тому етапі життя в мене було багато питань про віру і Біблію. То був дуже глибокий рік для мене... Після того, як я вступив до старшої школи, моя віра ослабла».

У 1980 році Вільямс закінчив Військову академію США, а через пів року одружився з Анною-Марі, яка вважала себе нерелігійною католичкою. За словами Вільямса, вони стали активними у вірі лише через сім років, коли зіткнулися з «досить значними труднощами» у своєму шлюбі.

«Бог оточив нас християнами», — каже Вільямс. Подружжя переїхало до Техасу. Саме в Техасі його дружина «прийшла до віри, почувши Євангеліє».

«А потім я провів наступні кілька місяців, намагаючись зрозуміти, що з нею сталося, коли вона вивчала Святе Письмо. Найперше я дослідив Євангеліє від Івана і Послання до римлян», — згадує Вільямс.

Після переїзду до Техасу Вільямс служив в Алабамі, продовжуючи читати Біблію, щоб краще зрозуміти віру дружини.

«Одного разу я попросив її приїхати в Алабаму на довгі вихідні в січні 1988 року. І попросив допомогти мені молитися, щоб присвятити своє життя Христу, — розповідає Вільямс. — Саме тоді ми почали перебудовувати свій шлюб, всі уявлення про те, як треба виховувати дітей і як загалом ставитися до життя».

За словами Вільямса, після цього він і його сім'я почали відвідувати церкву разом.

«Христос повністю перевернув моє життя. Завдяки усвідомленню свого покликання я зрозумів, що ми створені для певної мети, і ця мета — служити Богу і ближнім. Це глибоко змінило мій підхід до життя».

Після закінчення 103-го класу Школи військово-морських льотчиків-випробувачів ВМС США Вільямс став астронавтом. На той час він вже твердо вірив в Ісуса і вважав, що наука і християнство не суперечать один одному.

«Коли мене обрали астронавтом, я знав, що мені будуть ставити багато запитань, — розповідає Вільямс. — Тому витратив багато часу і зусиль на вивчення матеріалу, щоб відповісти на ці питання, як-от про очевидний конфлікт між теорією еволюції і всіма пов'язаними з нею філософіями».

У 2016 році Вільямс побив рекорд за кількістю днів, проведених у космосі (пізніше цей рекорд побила Пеггі Вітсон). Протягом своєї кар'єри він був командиром експедиції 47/48 у 2016 році, бортінженером і провідним космонавтом STS-101 у 2000 році, бортінженером експедиції 13 у 2005 році, бортінженером експедиції 21 у 2009 році і командиром експедиції 22 у 2009 році.

У 2010 році, після повернення з Експедиції 21, Вільямс випустив книгу «Творіння його рук: Погляд на Боже творіння з космосу», в якій розповідає про свої спостереження під час обльоту Землі понад 2800 разів. Він зробив більше фотографій Землі, ніж будь-який інший астронавт в історії. Згідно з описом книги, кожен знімок містить уроки про Боже творіння.

Вільямс сказав, що поширена ідея про те, що «наука є причиною нашого прогресу», а «Біблія тягне назад і регресує», — хибна.

«Навіть термін "темні віки", які насправді були не такими вже й темними, є принизливим, бо підтримує тезу про те, що релігія загалом і християнство зокрема є регресивними. І це найбільший виклик».

На думку Вільямса, нездатність взаємодіяти з Біблією і зрозуміти, як наука і християнство можуть співіснувати, становить значний ризик.

«Я вважаю, що найвищим авторитетом є Слово Боже. Воно істинне. Це Слово Творця всього сущого, Того, Хто є нашим Відкупителем. Потрібно просто докласти зусиль, щоб зрозуміти її, витягти з неї істину і застосувати цю істину до світу, який нас оточує».

slovoproslovo.info.

БО ЦЕ ВІЙНА ГОСПОДА...

Україна у стані війни. День і ніч ми молимося про перемогу в цій війні. Наші вороги дуже численні, сильні й озброєні. Ми ж у цій війні — як Давид, який бореться з Ґоліятом. Ґоліят покладався на свій меч, щит та спис. Іншими словами, на свою зброю. Давид же покладався на ім'я Господа, Бога ізраїльської армії, яку велетень зневажив.

Ґоліят мав підстави покладатися на свою силу: «І вийшов із филистимських таборів одноборець, ім'я йому Ґоліят із Ґату. Високий був шість ліктів і п'ядь. А на голові його мідяний шолом, і він одягнений був у панцера з луски; а вага того панцера п'ять тисяч шеклів міді. А на ногах його мідяні наголінники, а за плечима його мідяний спис. А держак списа його як ткацький вал, а вістря спису його шістсот шеклів заліза. А перед ним ходив щитоноша» (1 Сам.17:4-7). Усі лякалися лише від його вигляду.

А хто такий Давид? Наймолодший син Єссея, він пас овець у полі, тому що його старші брати були на війні. Сам він не міг піти воювати через свій юний вік. Давид виконував доручення батька і ходив до військового табору, щоб принести братам їжі та перевірити, чи все в них добре. Та коли він побачив, як зневажається Боже ім'я, він вирішив битися з Ґоліятом.

«І Давид позоставив свою ношу в сторожа речей, та й побіг до полку. І ввійшов він, і запитав своїх братів про поводження. А коли він розмовляв із ними, аж ось виходить із филистимських полків одноборець, филистимлянин Ґоліят ім'я йому, із Ґату. І промовляв він ті самі слова, а Давид почув» (1 Сам. 17:22

У 32-му вірші читаємо: «І сказав Давид до Саула: Хай не лякається нічиє серце через нього. Раб твій піде, і буде битися з отим филистимлянином».

Спершу цар Саул відмовився. Та Давид його переконав. Звідки ж юнак взяв таку мужність і відвагу? «І сказав Давид до Саула: Твій раб був пастухом свого батька при отарі, і приходив лев, а також ведмідь, та й тягнув штуку дрібної худоби зо стада, а я виходив за ним, і побивав його, і виривав те з пащі його. А як він ставав на мене, то я хапав його за його гриву, та й побивав його. І лева, і ведмедя побивав твій раб. І цей необрізаний филистимлянин буде, як один із них, бо він зневажив полки Живого Бога!» (1 Сам. 17:34-36).

Давид вже мав досвід перемог. І показав чудовий приклад лідерства в кризовій ситуації та під час війни. Ізраїль, який за всіма ознаками мав програти цю війну, завдяки Давиду переміг.

Справжній лідер піклується про своїх людей, так само, як Давид піклувався про своїх овець. Такі лідери не виникають за ніч. Вони зростають через вірну турботу про своїх людей за будь-яких обставин. Дощ чи сніг, добра погода чи погана, а лідери сумлінно доглядають за своїми вівцями. І коли приходить війна чи настає якась криза, вони можуть вести свій народ.

Зовнішня різниця між Ґоліятом і Давидом величезна. Але вони відрізнялися не лише зовні. Під час війни Ґоліят покладався на власні сили, але Давид вірив, що Бог Ізраїлів — це Бог Саваот (Бог воїнств Ізраїлю), тому покладався на Господа.

Ми зможемо захистити свою землю від загарбників, тому що в нашій країні багато таких людей, як Давид. Україна стала країною пастирів і місіонерів. Ми з вірою покладаємось на Боже ім'я. Увесь світ вражений духом і мудрістю українців. Загарбники вторглися в нашу землю з криками, що за тиждень здобудуть Київ. Але кинулися навтьоки. Нині вони атакують зі Сходу та Півдня. Та ми знаємо, що війна залежить не лише від кількості зброї та солдатів. Найголовніше у війні — справедлива мета.

І Бог дасть Україні остаточну перемогу. Рятувальники кажуть, що коли українські та російські війська зустрічаються в реальній зоні бойових дій, вони дивуються дивовижній хоробрості українських солдатів. Українські військові чітко усвідомлюють, що захищають свою Батьківщину та свої родини від загарбників. А російські солдати беруть участь у війні, не знаючи, чому повинні воювати і жертвувати своїм життям.

Давид ніколи не сумнівався, що коли покладатиметься не на військову могутність чи власні сили, а на Бога, то не зазнає поразки. Тому і мав відвагу сказати велетневі: «Сьогодні віддасть тебе Господь у мою руку, і я поб'ю тебе, і відітну голову твою з тебе, і дня цього я дам падло филистимського табору птаству небесному та земній звірині. І пізнає вся земля, що є Бог Ізраїлів!» (1 Сам. 17:46).

Давид знав, кому Бог дає перемогу. Знав, що остаточна перемога у війні — за тим, хто захищає Божі цінності. «І пізнає вся громада те, що Господь спасає не мечем та списом, бо це війна Господа, і Він віддасть вас у нашу руку» (1 Сам. 17:47). Ґоліят воював в ім'я филистимських богів, Давид — в ім'я Господа. Він знав, що це була духовна війна, а не просто битва за те, хто сильніший у військовому плані.

І яким був результат?

«І сталося, коли филистимлянин устав і пішов, і зблизився до Давида, то Давид поспішив і побіг до лави навпроти филистимлянина. І простяг Давид руку свою до торби, і взяв звідти каменя, та й кинув із праці, і вдарив филистимлянина в чоло його. І той камінь втявся йому в чоло, і він упав на обличчя своє на землю. І отак переміг Давид филистимлянина пращею та каменем, і вдарив він филистимлянина, та й убив його, а меча не було в Давидовій руці. І підбіг Давид, і став на филистимлянина, і вихопив його меча, і витяг його з його піхви, та й убив його, відтяв ним йому голову! І побачили филистимляни, що помер їх силач, і стали втікати!» (1 Сам. 17:48-51).

Коли в країні війна, коли зло росте, і злі люди, як Ґоліят покладаючись на свою силу, крадуть, вбивають та нищать, Україні потрібні сміливі люди віри, як Давид. З людської точки зору виклик велетневі здається необачним, незрілим вчинком, спричиненим незнанням сили ворога. Але Давид мав найкращу, невидиму зброю. Це була зброя віри в те, що це Божа війна і вона не залежить від сили Ґоліята.

Він вірив, що Бог живий, і мав мужність діяти згідно з цією вірою. Віра і мужність приходять, коли ми повністю довіряємо Богу. Для таких людей Бог є помічником і порадником. Люди, з якими діє Бог, обов'язково переможуть.

Тож молімося, щоб народ України мав віру, мужність і мудрість Давида перед лицем таких загарбників, як Ґоліят. Щоб ми, християни, брати і сестри, озброєні Словом Божим і молитвою, перемагали в духовній боротьбі і стояли твердо, як Давиди України.

ОЛЕКСАНДР ПОПЧУК ПОВЕРНУВСЯ З МІСІЙНОЇ ПОЇЗДКИ ДО ЕФІОПІЇ

«Сім років тому ми починали співпрацю з місією «Голос спасіння» в Аддіс-Абебі і 14 місцевими церквами. Сьогодні, на початок 2024 року, ці брати в Ефіопії відкрили 280 церков. Старший служитель цієї місії Мак Бібе дуже любить свій народ і шанує наш, дбаючи про спасіння та заснування нових церков», — повідомляє пастор Олександр Попчук, повернувшись із місійної поїздки до Ефіопії.

Уже сьомий рік команди УЦХВЄ допомагають ефіопському народу. У цій країні зі 120 мільйонів населення більше мільйона — євангельські християни. За десятки років тут проведено багато крусейдів. Але мільйони душ досі залишаються без Христа і Його спасіння.

Господь спонукав українських служителів допомагати цьому народу. Олександр Попчук виїжджає туди разом з Петром Радчишиним, керівником служіння «Свобода у Христі» (США) та Володимиром Килюшиком, котрий організовує дитячі табори. Диякон Київської церкви «Божий Мир» Гирум Бекеле, сам родом з Ефіопії, служить перекладачем.

«Напрямки нашого служіння прості — євангельське вчення, заснування церков, служіння уздоровлення та звільнення від демонів, а ще праця з дітьми та молоддю і спонсорська підтримка. Господь рясно благословляє це служіння. Наше братерство неодноразово фінансово допомагало церквам та нужденним в Ефіопії. Подяка за все нашому Господу Ісусу Христу!» — підсумовує Олександр Попчук.

Chve.org.ua.

ВНАСЛІДОК РОСІЙСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ АГРЕСІЇ В УКРАЇНІ БЛИЗЬКО 1200 ДІТЕЙ ПОСТРАЖДАЛИ, 520 ЗАГИНУЛИ

З офіційних джерел стало відомо, що в результаті військових дій на території України вже загинуло 520 дітей, понад 1196 отримали поранення різного ступеня тяжкості.

Україна переживає трагічні наслідки війни, розпочатої росією. Ювенальні прокурори повідомили, що число загиблих дітей досягло 520, а ті, хто отримали поранення, перевищує 1196. Ці дані є підтвердженням великої людської трагедії, яку переживає країна.

Найвищий рівень дитячих жертв зафіксовано в Донецькій області, де постраждало 504 дитини. Наступними за кількістю постраждалих є Харківська (315), Херсонська (146), Київська (130) та Дніпропетровська (111) області. Ця статистика неповна, адже деякі дані ще збираються, особливо з тимчасово окупованих та звільнених територій.

Останнім випадком став обстріл Херсона, в результаті якого постраждав 16-річний хлопчина. Цей інцидент ще раз підкреслює жахливі наслідки війни для найбільш незахищених українців.

Pgo.gov.ua.

ЗА РІК НА ВОЛИНІ УТВОРИЛИСЯ ТРИ НОВІ ЦЕРКВИ ТА ПОСВЯТИЛИ П'ЯТЬ ДОМІВ МОЛИТВИ

30 грудня минулого року на Волині відбулася чергова річна звітна конференція обласного об'єднання УЦХВЄ. Проходила вона у найбільшій сільській церкві Волинської області в селі Карпилівці Луцького району. Захід зібрав близько 200 учасників.

«Тримайся правди, віри, любові, миру...» — саме ці слова апостола Павла з листа, адресованого молодому служителю Тимофію, стали гаслом конференції, на якій підсумовували здобутки та втрати звітного періоду. Відкрив захід старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок, який надав слово для звіту старшому пресвітеру Волинського обласного об'єднання Михайлу Близнюку.

Сьогодні в області функціонують 225 церков, які відвідують 19 200 вірян. Протягом року утворилися три нові церкви та посвячено п'ять домів молитви. Попри те, що близько 700 людей того року прийняли водне хрещення, а 376 людей перейшли в об'єднання з інших релігійних громад, загальна кількість вірян зменшилась на сто осіб. Основна причина відтоку — багато людей виїхали за кордон. Анатолій Козачок зазначив: «Ми добре допомогли членством євангельським церквам Америки». Та й у багатьох країнах Європи організувалися українські церкви.

Попри воєнний час євангельські християни Волині не занедбують навчання. У місті Луцьку діють дві філії теологічних вишів: Київського біблійного інституту та Євангельського теологічного університету. Навчання відбувається на базі церкви «Спасіння» у селі Підгайцях Луцького району. На кінець 2023 р. у філіях цих двох вишів навчалося 296 студентів. Частина випускників продовжують здобувати богословські знання й у філії Львівської богословської семінарії, яка функціонує в Ковелі. Ще в місті залізничників (так називають Ковель) діє Волинська біблійна школа.

Крім того, проводяться курси перекладачів жестовою мовою для тих, хто служить людям із порушеннями слуху. Наразі такі курси проходять у Луцьку на базі «Церкви Христа Спасителя» та в Ковелі на базі церкви «Ковчег».

З особливою увагою в євангельських церквах Волині ставляться до виховання дітей. Прищепити їм християнські цінності — основне завдання вчителів 442 недільних шкіл, заняття в яких відвідують майже 8 тисяч дітей.

Влітку для дітвори організовують табори, до свят готують подарунки. Для підлітків проводять навчання, конференції, семінари та виїзні табори в Карпатах.

Служительки жіночого служіння області регулярно організовують зустрічі із вдовами, зокрема військових, бесіди з молодими мамами, жіночі конференції, зустрічі з дівчатами та інші заходи.

Розвиваються і зростають соціальне служіння та волонтерство, де найактивніше працює молодь. Проводиться робота з ВПО. Віряни збирають й відправляють на Схід та Південь України допомогу для цивільних і військових. Багато хто залучений у проєктах для дітей-сиріт, малозабезпечених та дружин військовослужбовців. Надається допомога людям з особливими потребами, сім'ям загиблих, літнім та самотнім. Віряни відвідують будинки для людей похилого віку та людей з фізичними вадами, госпіталі тощо.

Chve.org.ua.

СПРАВЖНЄ ДИВО

«Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб христитись від нього... І охристившись Ісус, зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сходив на Нього. І ось голос почувся із неба: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!» (Мт. 3:13, 16-17), — так постає перед нами картина Богоявлення.

Але не менш цікаве те, що зробив Спаситель після Свого хрещення: «Потому Ісус був поведений Духом у пустиню, щоб диявол Його спокушав» (Мт. 4:1), — що, власне, і сталося після сорокаденного посту Спасителя, коли Його спокушав диявол, певно, не до кінця розуміючи, з Ким саме має справу. І лише після випробування в пустелі, «покинувши Він Назарета, прийшов й оселився в Капернаумі приморськім, на границі країн Завулонової й Нефталимової», де почав «проповідувати й промовляти: Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!» (Мт. 4:13, 17).

Ми бачимо низку послідовних подій: хрещення, якого Спаситель не потребував, але все одно хрестився, бо «так годиться нам виповнити усю правду» (Мт. 3:15), сорокаденний піст далеко від людей, три спокуси від сатани, і лише тоді Христос вийшов на публічну проповідь. Крім того, не варто забувати, що Спасителю мало бути 30 років (див. Лк. 3:23), адже саме цей вік вважався в юдейському суспільстві віком повноліття у звичному для нас розумінні.

От такою була підготовка Спасителя до громадського служіння. Погодьтеся, не так вже й багато людей зголосяться проповідувати про прийдешнє Царство Небесне (Царство Боже), витративши стільки часу, зусиль для підготовки до самої проповіді. Вже не кажучи про ціну, яку довелося заплатити Ісусу за цю проповідь і доведеться платити кожному, хто все ж таки зголоситься продовжувати працю, яку розпочав Господь Ісус Христос: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!» (Мр. 8:34).

Хрест на той момент був зовсім не символом християнства, а знаряддям страшної страти, отож ці Христові слова Його сучасників, м'яко кажучи, шокували. Але саме це є Господньою умовою для налагодження правильних стосунків з Христом, звісно, якщо ви хочете, щоб вони тривали у вічності: «Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелія, той її збереже». І підтверджує ці слова Спаситель не менш категорично: «Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися в роді цім перелюбнім та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з Анголами святими» (Мр. 8:35, 38).

Проповідувати про прийдешнє Царство Боже, попри всі кпини, насмішки, погрози, навіть небезпеку для здоров'я або ж життя, не чекаючи нічого доброго у світі цьому... Відверто кажучи, можна вважати справжнім дивом те, що знаходиться чимало людей, які зголошуються це робити... І для таких щасливців Царство Боже вже настало: «Бо Божеє Царство всередині вас» (Лк. 17:21).

У ШВЕЙЦАРІЇ ВІДБУВСЯ РІЗДВЯНИЙ ЗАХІД ДЛЯ ДІТЕЙ

30 грудня 2023 року в місті Сент-Ґаллен пройшла зустріч для українських дітей, зокрема і діток з обмеженими можливостями, повідомляється на телеграм-каналі УЦХВЄ Європи.

Особливим гостем свята став Володимир Мойсей, спортсмен та рекордсмен книги рекордів Гіннеса в Україні, а також чудовий проповідник, який своїм прикладом надихає присутніх досягати неможливого.

Цей захід став доказом того, що різдвяна радість і спільність можуть освітлювати серця кожного, незалежно від їхніх можливостей.

ЦЕРКВИ ПРИФРОНТОВИХ МІСТ ДОНЕЧЧИНИ ЗДІЙСНИЛИ ВИЇЗНЕ ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ

6 січня на Донеччині урочисто пройшло водне хрещення. 11 людей у цей важкий час уклали заповітні стосунки з Господом, пообіцявши Йому чисте і добре сумління.

Хрещення проходило у місті Родинському Покровського району, де пастором служить Михайло Юнаковський. Сюди приїхали віряни та охрещувані з міст Селидового, Гірника, Покровська та Дружківки.

«На жаль, усі перелічені міста перебувають під обстрілами — така наша реальність. Тим ціннішим на цьому тлі є сьогоднішнє дійство», — каже Віталій Безкровний, пастор церкви ХВЄ м. Селидового Донецької області.

Chve.org.ua.

ХРАМ НАШОГО СЕРЦЯ

Гості з Чернівців та Румунії долучились до організації свята для мешканців Ізюму та кількох сіл і міст на Харківщині

Віряни з церков Чернівецької області та Румунії, які з перших днів війни підтримують служіння Харківської церкви «Свята Трійця», приїхали на два дні, щоб відвідати міста і села Харківської області.

Разом із командою місцевої церкви 4 та 5 січня вони провели служіння в містах Ізюмі та Південному, селах Зарожному, Кутузівці, Шестаковому. У Південному гості послужили під час святкового богослужіння, присвяченого відкриттю дому молитви місцевої церкви. Бог благословив Харківське обласне об'єднання УЦХВЄ — днями було придбано будинок, де і провели перше зібрання.

За дні, коли гості служили на Харківщині, понад 1000 людей змогли почути Боже Слово, яке так потрібне людям у цей важкий та неспокійний час.

Щотижня команда Харківської церкви «Свята Трійця» виїжджає в різні населені пункти області, щоб послужити нужденним людям Словом і роздати допомогу. Завдяки цим поїздкам в області відкривається все більше церков. Люди приходять, щоб більше дізнаватися про Бога. Є села, в яких зібрання проходять просто неба, і, попри морози, люди все одно приходять, щоб почути Слово, яке дарує надію.

Влада Герасим.

ВІДБУЛАСЯ ЗВІТНА КОНФЕРЕНЦІЯ ЦЕРКОВ УЦХВЄ БАЛТІЇ ТА СКАНДИНАВІЇ

5-6 січня 2024 року у Стокгольмі відбулась звітна конференція громад УЦХВЄ Естонії, Фінляндії та Швеції. Участь взяли близько 90 осіб, зокрема й почесні гості — перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Віталій Яцюк та заступник старшого єпископа УЦХВЄ Європи Юрій Веремій.

Про роботу за останній рік звітували відповідальні служителі. Зокрема про діяльність українських церков у Швеції звітував Василь Дерун, в Естонії — Павло Дученко, у Фінляндії — Олександр Туровський. Пастори повідомили, що загалом у трьох країнах налічується дев'ять церков, служіння у яких здійснюють семеро пресвітерів та вісім дияконів. За рік у заповіт з Господом вступило 16 новонавернених.

Великим благословенням для духовного збудування для присутніх стали семінари старших служителів.

Зокрема Віталій Яцюк поділився темою «Лідерство у час кризи», Юрій Веремій говорив про особисте служіння кожного.

Зі словами підбадьорення звернувся до присутніх шведський служитель та друг України Раулі Лехтонен.

У завершальній частині відбулось рукопокладення Івана Гуцуляка на пресвітерське служіння у церкві м. Еребру (Швеція). Звершили також молитву благословення та вдячності за працю УЦХВЄ в Естонії, Швеції та Фінляндії.

uece.org.ua.

СЕРЦЕ ТОГО, ХТО СЛУЖИТЬ

Який основний інструмент проповіді? Ми скажемо, що, безсумнівно, Слово. Наша мета — показати Ісуса Христа розп'ятого, Який змінює людей. Але насправді основний інструмент проповіді — проповідник. Тому маємо одну Біблію, а які різні проповіді чуємо, і який різний результат впливу на людей!

Звичайно, усе залежить від Бога. Але основний інструмент будь-якого служіння — сама людина. Тому праця над своїм серцем ключова. Ми не можемо впливати на інших, якщо не працюємо над собою. Ми працюємо з іншими так само, як працюємо з собою. Нехтуючи працею над собою, ми ніколи не будемо ефективними в праці з іншими.

Мова не лише про церковних служителів, мова про всіх, хто служить іншим людям. Батьки, які не працюють над своїм серцем, навряд чи зможуть достукатися до сердець дітей. Чоловіки, які не знайшли свого серця, навряд чи знайдуть серце своїх дружин — і розумом, і вчинками...

Зерно Божого Слова

Як ми працюємо з Божим Словом для себе, так само працюватимемо, служачи Божим Словом іншим людям. Можна, читаючи Писання, знаходити в ньому тільки правила, постанови, заборони, повеління... І вони справді там є. Якщо ми так сприймаємо Біблію, то так проповідуватимемо й іншим.

Якщо ви тато й мама — як ви утверджуєте власний авторитет перед своїми дітьми? «Ти повинен так робити тому, що я так сказав/сказала»? Це правильно, але настане час, коли діти підростуть — і ваш вплив на них ослабне. Який авторитет тоді в них ви матимете? Якщо для людини в повсякденному житті Бог і Боже Слово — головні, то вона буде утверджувати не власний авторитет (наприклад, над дітьми), а авторитет Божий.

І коли ми читаємо Біблію, куди потрапляє слово? Тільки в нашу пам'ять, у наш розум, у наші вуста – щоб передати іншим? Чи сіємо його, як зерно, у своє серце, де воно вкорінюється й приносить плід?

Це зовсім різні речі. Ми впливаємо на інших не своїми словами, ми впливаємо потоками, які походять із наших сердець. Вони можуть бути або творчими, або руйнівними. Серця можуть бути холодними, закритими.

Сьогодні багато служителів спустошені, вигорілі. Вони ледве дотягують себе до служіння — до батьківства, материнства, до недільної школи чи кафедри — і намагаються щось витиснути зі своїх пустих сердець, щоб дати людям.

Можливо, сама інформація й правильна, але потоки — як із пустелі. А найгірше — коли там укорінилося зло. Тоді за Божим Словом з їхніх вуст може йти така руйнівна енергія, що слухачі аж щуляться. Можливо, тому багато дітей втікають із сімей, бунтують. І не завжди винні тільки діти. Іноді про результат роботи душпастирів можна сказати словами Йова: «О, якби ви мовчали, вам це за мудрість було б». Наскільки менше було б зламаних душ! Якщо ви не працюєте над власним серцем, ви не маєте права торкатися сердець інших, ви тільки пораните їх!

Коли знання потрапляють тільки в розум, доброго результату не буде. Коли зерно потрапляє в серце, відбувається чудо — народжується нова природа. Краще витратити півгодини на підготовку серця, а п'ять хвилин читати Слово, ніж 35 хвилин читати з холодним серцем. Ніколи не розгортайте Біблію, не приготувавши свого серця.

Вміння приймати

Серце людини згідно з Біблією, — це джерело життя. Або джерело смерті. Це центр емоцій, вражень, який визначає нашу реакцію на навколишні події. Але також він визначає зовнішні події. Тому Соломон писав: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя». Найбільше, про що варто піклуватися, — про своє серце.

Від чого залежить розвиток серця? Найперше — від стосунків із Богом. По-друге — від того, наскільки ми самі над ним працюємо. По-третє — від того, як ми служимо іншим.

Але є ще один аспект — наскільки ми приймаємо допомогу інших людей, наскільки відкриті для цього. Багато служителів відчувають пригнічення, зневіру і приходять на служіння як на важку працю. Вони просто виконують обов'язок, їхні очі згаслі, у серцях немає вогню. І одна з причин — вони зосереджені тільки на тому, щоб служити іншим. Це справді їхнє покликання. Але вони закриті від того, щоб служили їм. Багато виснажилися, бо були надто незалежними. Чи здатні ви попросити підтримки, сказати: «Я потребую молитви, розради, оцінки»? Будьте здатними відчути власну потребу, назвати, озвучити, попросити допомоги та прийняти її.

Апостол Павло часто просив церкви про допомогу й підтримку. Він просив молитися — щоб йому було дане Слово, щоб у нього була сміливість проголошувати Слово, щоби Бог забрав внутрішні й зовнішні перешкоди в служінні, щоб серця людей були готові приймати Євангеліє.

Підготовка серця

Серце — щось таємниче в нас, на що Писання звертає велику увагу, але таке забуте в нашому шаленому темпі життя, коли більшість зусиль іде на зовнішню діяльність — часто за рахунок великих внутрішніх втрат.

Біблія каже: «Коли йдеш в Божий дім, то приготуй серце більше до слухання, ніж до жертвоприношення». Тобто зосередься більше на внутрішньому сприйнятті, ніж на зовнішній формі богослужіння. Приготуйся до того, щоб приймати, а не віддавати.

Готовність серця визначальна для плодоношення. Із чотирьох видів ґрунту три не принесли жодного плоду. Проблема була не в зерні, а в ґрунті. Зерно не було розчинене вірою. Можливо, саме в цьому секрет нашого сухого, знекровленого християнського життя?

Як приготувати серце?

По-перше, усвідомити, що сама по собі людина не здатна побачити духовну глибину за буквою Писання. Тому без Святого Духа — ні кроку. Букву можна вивчити напам'ять, але нас будує відкриття. Як неможливо спастися без Ісуса Христа, так неможливо пізнати Писання без Святого Духа.

По-друге, потрібно «відкласти усяку нечистоту», адже тільки «чисті серцем побачать Бога». Як із благоговінням ви готуєтеся до причастя, так готуйтеся щоразу, коли відкриваєте Біблію чи приходите на богослужіння.

По-третє, «відкласти залишок злоби». Агресія, злоба, образа, недоброзичливість — це все закриває серце. Такі люди схильні знецінювати проповідника, вишукувати хиби в його особистості, аби тільки не приймати проголошене слово, яке докоряє їм.

Четверте — приймати слово з лагідністю, зі зламаним серцем. Сьогодні люди рідко настільки цінують Божим Словом, щоб приймати його з трепетом.

І п'яте — будьте готовими до негайного виконання. Інакше ми будемо подібні до тих, хто подивився в дзеркало, побачив власні недоліки, але відійшов і забув, який він є.

Зерно Божого Слова падає в землю серця, і далі, написано, що «земля сама» родить вруна, колоски, повні зерна. «Якщо зерно, упавши в землю, не помре, то саме зостанеться, а якщо помре, то рясний плід принесе».

Плід — це змінений характер і вплив на довкілля. Земля бере із зерна життя, рід, подобу (у зерні є тіло майбутнього) і родить. Такі закони Бог заклав у фізичному й в духовному світі.

Боже Слово сіється, але урожай родить серце. Тому сердечний ґрунт потрібно готувати. Колись Бог повелів берегти землю й давати їй відпочинок — через кожні сім років. Серце теж повинне відпочивати. Піклуйтеся про своє серце, не розтрачуйте життєві сили.

Чи бачили ви літніх людей із молодими серцями? Це люди, які все життя працювали над собою. Вони йдуть по життю легко, і в старості — квітучі та свіжі.

Вони приваблюють молодь своєю енергією та мудрістю. Це не буркотливі старці, від яких чути тільки нарікання, невдоволення усім світом, які занехаяли власні серця.

Сергій Вітюков.

АПОКРИФИ: «НЕСПРАВЖНІ» КНИГИ

Слово «апокриф», що означає «прихований, таємний», — грецького походження. «Апокрифи» — це «таємні книги». Що це за книги?

Їх містить кожен католицький переклад, бо з часу Тридентського собору 1546 року вони обов'язково входять у католицьку Біблію.

Книги «Товит», «Юдит» містять легендарні оповідання, а «Премудрості Соломона», «Ісуса сина Сирахового» і «книга Варуха» відносяться до так званої літератури про мудрість. Дві книги Маккавейські повідомляють про повстання юдеїв проти Сирії в II ст. до Р. Х. і, безперечно, цінні як історичне джерело.

Апокрифи не входили в єврейську Біблію і не використовувалися в юдейському богослужінні. Проте вони є в старогрецькому перекладі Біблії (Септуагінті), і тому Лютер, перекладаючи священну книгу, переклав німецькою мовою і названі вище апокрифи. При цьому Лютер приписав: «Апокрифи — це книги, які не вважаються рівними Священному Писанню, але вони корисні і хороші для читання».

В апокрифах немало доброго. Але, виражаючи глибоке благочестя в одному випадку, в іншому вони передають вигадані людьми оповідання, що суперечать біблійному вченню. Люди досить рано зрозуміли, що апокрифи не інспіровані Духом Божим. Вони виникли між 300 і 100 рр. до Р. Х., коли Дух Божий вже не закликав пророків. Останній пророк Старого Завіту Малахія писав близько 400 р. до Р. Х. Вавилонський Талмуд, твір юдейських учених-книжників, відмічає: «Після останніх пророків Агея, Захарії і Малахії Святий Дух віддалився від Ізраїлю».

Що спільного в Біблії з Законом?

Слово «канон» означає «правило», «схил», «напрямна нитка». Багатоголосу частину музичного твору слід виконувати у строгій відповідності з правилами. Звідси і її назва — «канон».

Цей іншомовний термін широко поширений як в історії мистецтв, так і в теології. Зокрема він означає правильний перелік біблійних книг. Після смерті апостолів «несправжні» книги з'являлися, як гриби після дощу, і передавалися від громади до громади. Відомо про послання Варнави, Євангелія від Петра, Пилипа, Хоми...

Зрозуміло, що громади бентежилися, отримуючи усі нові й нові писання, та ще часто названі іменами апостолів. Невідомі автори свої твори-підробки приписували апостолам, прагнучи надати плодам своєї творчості божественний авторитет. Тому їх книги називають також «псевдоепіграфами» — творами, поширеними під хибними іменами.

Незабаром серед християн виникла суперечка, які книги слід вважати справжніми, а які — підробними. Багатий судновласник із Сінопу (Мала Азія) на ім'я Маркіон задався метою вирішити це завдання. У 144 р. від Р. Х. він опублікував перелік обов'язкових для прийняття християнством новозавітних писань — перший «канон». Але Маркіон визнав справжніми лише Євангеліє від Луки і десять послань Павла, додавши до нього апокрифічне Послання лаодикійців і власний (!) твір, що містить дуже сумнівні повчання. Після цього прецеденту турботу про збереження канонічного Нового Завіту перейняла на себе Церква. Наприкінці II століття була досягнута згода в цьому питанні. На церковних соборах в Гіппо (393 р. по Р. Х.) і в Карфагені (397 р. по Р. Х. і 419 р. по Р. Х.) остаточно канонізувалася кількість і послідовність двадцяти семи писань Нового Завіту.

Чи може Біблія бути розширена?

Знову і знову порушується питання, чи не закликає Бог і в наші дні пророків, здатних своїми творами доповнити Біблію актуальними нині знаннями? Але Канон біблійних книг не підлягає ревізії, Бог так передав Своє Слово, що воно містить відповіді на всі часи і залишається актуальним у віках.

Наприклад, Господь відкрив пророкам шлях розвитку людського суспільства в далекому майбутньому. Свого часу вони не розуміли пророцтва (1Петр. 1:10-12), розуміння прийшло пізніше, коли воно вже виконалося. Книги ж Даниїла та Об'явлення і зовсім складені так, що вся їх значущість відкриється лише тепер (Дан. 12:4; Об. 1:19; 22:6-7).

Біблія, якою ми знаємо її сьогодні, актуальна і всеосяжна. Вона містить усе необхідне, що люди повинні знати про Бога і своє власне призначення.

Проте різні ентузіасти періодично «відкривають» нібито давні біблійні книги (насправді ж апокрифічні або псевдографічні писання) і доводять їх належність до канону. Усе пояснюється просто: деякі люди поширюють ними ж вигадані хибні вчення. І їм зовсім не варто приділяти уваги.

Є безліч великих коментарів, що тлумачать Біблію. Але вони аж ніяк не є Словом Божим. Церкви покликані сповіщати Слово Боже, але не мають ані найменшого права «доповнювати» Біблію новими документами.

Рання Церква встановила канон, але не довільно — Слово Боже свідчить саме про себе! Визначальним залишається сам зміст книг. Хто ґрунтовно вивчає Біблію, той здатен відрізнити її істинні тексти від літератури, не натхненої Духом Божим.

Сьогодні, із вдячністю беручи до рук Біблію, ми можемо бути упевнені, що в ній міститься саме Слово Боже, і це зобов'язує нас нічого в цій Книзі не змінювати. Ми попереджені, що не сміємо нічого ні додавати до Слова Божого, ні забирати. «Застережні знаки» розставлені на початку, у середині і наприкінці Біблії.

«Не додавайте до того, що я вам наказую, і не зменшайте з того, щоб виконувати заповіді Господа, Бога вашого, що я наказав вам» (Повт. Зак. 4:2).

«Кожне Боже слово очищене, щит Він для тих, хто в Нім пристановище має. До слів Його не додавай, щоб тебе не скартав Він, і щоб неправдомовцем не став ти» (Прип. 30:5-6).

«Свідкую я кожному, хто чує слова пророцтва цієї книги: Коли хто до цього додасть що, то накладе на нього Бог кари, що написані в книзі оцій. А коли хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Бог частку його від дерева життя, і від міста святого, що написане в книзі оцій» (Об. 22:18-19).

ПРО СУВЕРЕННІ БОЖІ ПОСТАНОВИ

9-11 розділи Послання до римлян часто хибно розглядають як окремі міркування апостола Павла на додаток до основної теми послання, якою вважається виправдання вірою.

Насправді ж ці розділи є детальним розкриттям тих питань, які апостол Павло порушує вже в третьому розділі, у віршах 1-8.

Суть усієї проблеми можна сформулювати одним глобальним запитанням: «Як Бог може так чинити з дітьми Завіту?»

Саме в такому контексті святий апостол Павло ставить питання в цих уривках. Він використовує жанр діатриби, щоб передати атмосферу своїх постійних дискусій з юдеями, які були свято переконані, що Ізраїль не може втратити спасіння. Павло ж наполягає, що ще й як може, якщо перебуватиме в невір'ї. Тому що Бог — Гончар, а Ізраїль — глина, словами пророка Єремії. І не буде глина сперечатись зі своїм Творцем. Богом не можна маніпулювати.

І тепер все стає на свої місця. Купа надуманих проблем зникає. Насамперед те, що 9-11 розділи справедливо стають органічною частиною послання, яке, очевидно, має одну тему і займається питанням кордонів Божого народу, а не індивідуального спасіння окремої людини. Позиція автора послання щодо цього дуже чітка: належність до сім'ї дітей Авраама визначається вірою, а не обрізанням чи будь-якими іншими «ділами Закону».

По-друге, апостол не займається в цих розділах проблемою предвічного, нічим не визначеного індивідуального призначення окремих людей до спасіння чи загибелі, він зосереджений зовсім на іншому. Він намагається донести істину, що Бог праведний у Своїх постановах щодо окремих людей не тому, що Він має суверенне право призначати їм долю, а тому, що жодні привілеї не виправдують їх, якщо вони не мають віри в Ісуса. Ось чому Бог праведний і переможе, коли хто-небудь захоче розпочати з Ним тяжбу на суді.

Себастьян Тегза.

НЕБАЖАННЯ МОЛИТИСЯ

«Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу» (Мт. 26:41). Більшості з нас важко зрозуміти, як молитва може супроводжуватися труднощами і неспокоєм. Чому молитва викликає стільки мук? Чому наше молитовне життя перетворилося на нескінченне джерело неспокою? Проте якщо ми замислимося хоч би ненадовго, то побачимо, що іншого й бути не може. Якщо молитва — це найголовніша частина нашого життя у вірі, то, очевидно, саме молитва стає основною мішенню для незліченних і найгостріших стріл, які посилає сатана. Він краще за нас розуміє, яке значення має молитва. І тому головних своїх ударів завдає саме по нашому молитовному життю.

Це не лише найлегший спосіб викрасти наше духовне життя; це ще й найпотаємніший спосіб. Понад усе сатана бажає оточити себе слугами, які самі себе вважають дітьми Божими і яких такими сприймають інші. Він використовує всі способи для того, щоб відвернути нас від молитви. У наших серцях для цього блискучий союзник — наш стародавній Адам. Наша тілесна природа, згідно з Писанням і нашим гірким досвідом, — ворожа Богові (Рим. 8:7), вона знає, що всякий раз, коли ми звертаємося до Бога в молитві, їй не залишається нічого, окрім знищення.

Усвідомити нехіть до молитви

Важливо з усією ясністю засвоїти цю думку. Це пояснить нам щось, що ми раніше не усвідомлювали, — нашу нехіть до молитви, яку ми, більшою чи меншою мірою, відчуваємо час від часу.

Наше небажання молитися не повинне турбувати чи дивувати нас. Це лише підтвердження старої думки про те, що «тіло противиться Духові». Наша тілесна природа буде з нами, доки ми живемо в цьому світі, і нам доведеться змиритися з труднощами, що пов'язані з цим.

Та з небажанням тіла треба обходитися точно так, як і з усіма іншими гріховними спрямуваннями, — віднести його Богові і покласти перед Ним, і кров Ісуса Христа очистить нас від цього гріха, як очищає від усіх інших.

Нехіть до молитви, яка деколи виникає в наших серцях, слід постійно усвідомлювати ще й тому, що інакше наше молитовне життя зійде нанівець. Проте протест тілесної свідомості проти молитви здійснюється побічно, дуже винахідливо і в найслушніший для цього час. Інстинктивно і автоматично мобілізуються будь-які причини для виправдання відмови від молитви в певний момент: ти занадто зайнятий справами; твій розум занадто завантажений; твоє серце не схильне молитися; пізніше в тебе буде більше часу; твій розум буде спокійніший, і ти зможеш помолитися більш цілеспрямовано і ефективно. І от коли, нарешті, ви вирішили помолитися, раптом приходить думка: спочатку зробимо одну справу. Якщо я виконаю її, то буду готовий до добросовісної молитви. І ви виконуєте те, про що згадали. А коли ви звільнилися, ваш розум вже відволікся. То одна, то інша річ привертають вашу увагу, і не встигли ви озирнутися, як день вже минув і жодної спокійної хвилини ви не провели з Богом.

Таємна спокуса

Так наша тілесна природа воює з молитвою з дня на день, і людина, яка не усвідомлює цього, не може не стати жертвою таємної спокуси. Поки ми думаємо, що зуміємо «вибрати» час для молитви, ми ще не усвідомлюємо як слід своєї тілесної природи. І тільки коли помічаємо, які зовнішні перешкоди виникають на нашому шляху до молитви, абсолютно ясно починаємо усвідомлювати, що це боротьба не проти плоті і крові, а проти «духів злоби піднебесних» (Еф. 6:12). Коли підходить той час дня, який ми призначаємо для молитовних бесід з Богом, часто починає здаватися, що все навколо вступило в змову з метою не допустити цього: люди, тварини і передусім телефон. Неважко побачити, що ця ситуація управляється таємною рукою. Горе християнинові, який не знає про ці підступи!

Битви молитви

Перша і рішуча битва, пов'язана з молитвою, — це битва за те, щоб виділити час і залишитися наодинці з Богом. Якщо на якийсь період цю битву програно, супротивник виграв перший раунд. Але навіть якщо ми виграємо цю битву, боротьба ще в жодному разі не закінчена. Ворог наполегливо вторгатиметься в наш вільний час, і там наша тілесна природа, об'єднавшись із сатаною, знову вступить у битву, хоча і дещо по-іншому.

Наша тілесна природа так само боятиметься зустрічі з Богом, як і до того, як ми знайшли вільний час для молитви. Тепер усі зусилля будуть спрямовані на те, щоб зробити молитву менш тривалою за часом, або на те, щоб відвернути нас, щоб навіть тепер у нас не було можливості залишитися наодинці з Богом.

Чи знайома вам ця боротьба? От ви зібралися з думками, щоб поговорити з Господом, і тут же перед вашим уявним поглядом проходить усе, що вам належить зробити. Ви особливо ясно бачите, як багато у вас роботи і як невідкладні всі справи, принаймні деякі з них.

Коли приходять ці думки, вас охоплює занепокоєння. Ви намагаєтеся зібратися з думками і поговорити з Богом, проте це вдається лише час від часу. Ваші думки кидаються між Богом і безліччю обов'язків, що очікують на вас.

Час молитви стає дійсно найнеспокійнішим періодом дня. Ваш розум практично рветься на клаптики. Радість, спокій і відпочинок такі ж далекі від вас, як схід від заходу, і чим довше ви молитеся, тим більше ви відчуваєте, що нехтуєте своєю роботою.

Простіше кажучи, вам починає здаватися, що час, який ви проводите на колінах, — це втрачений час. І ви перестаєте молитися! Ворог отримав блискучу перемогу!

Молитва служить безпомічним

Тут ми лицем до лиця стикаємося з ворогами, чия могутність надзвичайно перевищує нашу; вони здобуватимуть над нами перемогу за перемогою до тих пір, доки ми не пізнаємо істинного секрету молитви: відкрити свої серця Ісусові і дати Йому доступ до наших сподівань.

Молитва служить безпомічним, і безпомічні не відволікаються, а, навпаки, тягнуться до молитви. Наша безпомічність у поєднанні з неспокійними думками і розсіяним розумом перестає бути відволікаючим чинником у молитві, якщо Духу вдасться навчити нас маленькому, але дуже важливому секрету молитви: безпомічність вказує на те, що Ісус стукає у двері мого серця, це знак, що Він подає послання, яке адресоване моїй бідній душі, щоб сказати, що Він хоче увійти і застосувати Свою силу для зцілення мого болю.

Він має владу і над моїми неспокійними думками. Він здатен перемогти бурю в моїй душі і заспокоїти море, що вирує там. Згадайте величні і повні краси слова: «І мир Божий, який перевищує всякий розум, збереже серця ваші й помисли ваші в Христі Ісусі» (Фил. 4:7).

Єдине, що ми можемо зробити, щоб зібрати і утримати свій розсіяний розум і думки, — це дозволити Христу утримувати, притягати, охоплювати і збирати навколо Себе всі наші інтереси. Тоді молитви стануть справжніми зустрічами з Богом. Подібно до того, як радіуси кола зустрічаються в центрі, так і всі наші думки повинні прагнути до Бога.

Жодного спокою чи миру в молитві я не набуду, поки думатиму, що шляхом концентрації власної волі зможу тримати у своїх думках Бога. Але щойно я зрозумію, що є безпорадним у справі контролю над своїми неспокійними думками, і дозволю Ісусові, своєму Всемогутньому Другові, боротися з цими могутніми ворогами моєї душі, негайно ж Божий мир зійде із зціленням і благословенням на мої розсіяне серце і розум.

Тоді Дух дістане можливість прославити Христа в моїй душі з новою силою. Тоді мої думки Христос заспокоїть і сконцентрує на Ньому.

НЕБЕЗПЕКА БЕЗВІДПОВІДАЛЬНОГО МОВЛЕННЯ

«Кажу ж вам, що за всяке пусте слово, яке скажуть люди, вони дадуть відповідь у день судний: бо за словами своїми будеш виправданий і за словами своїми будеш осуджений» (Мт. 12:36-37).

Часто, коли людина говорить щось безглузде або негативне, вона потім наче виправдовується, мовляв, насправді я не це мала на увазі. Та саме від цього і застерігає нас Ісус. Той факт, що ви «не це мали на увазі», аж ніяк не зменшує впливу вимовлених слів і не звільняє від відповідальності за них.

У Приповістях 6:2 Соломон попереджає людину, яка необдумано поручилася за свого ближнього: «Ти обплутав себе словами вуст твоїх, упійманий словами вуст твоїх».

Це тільки один з незліченних способів, коли люди «обплутують себе словами вуст своїх». Ми можемо легко потрапити в такі тенета, навіть не розуміючи цього. Але звільнення з цих тенет вимагає свідомого застосування біблійних принципів. Бог надає значення нашим словам, сприймаючи їх серйозно, навіть коли ми самі не сприймаємо їх серйозно.

Приклад для всіх

У Євангелії від Марка 14:66-72 описаний випадок, коли Петро, перебуваючи у дворі первосвященника, тричі відрікся від того, що був Ісусовим учнем, він навіть «почав божитися і клястися». Іншими словами, він накликав прокляття на самого себе.

І дуже скоро пошкодував про це. Через три дні ангел сказав жінкам при порожній гробниці: «... Йдіть, скажіть учням Його і Петрові, що Він буде раніше за вас у Галилеї» (Мр. 16:7).

Петро більше не зараховувався до учнів. Власними словами він позбувся цього статусу.

Євангеліє від Івана 21:15-17 описує, як пізніше Ісус прихильно дозволив Петру відновити своє учнівство. Він запитав Петра тричі: «Чи любиш ти Мене?». Петро кожного разу відповідав ствердно, але був засмучений тим, що Ісус повторював і повторював запитання, не розуміючи, що Ісус провів його шляхом скасування кожного з попередніх відречень.

Це приклад для всіх, хто потребує звільнення з тенет поганого сповідання. Три послідовні кроки — покаяння, відміна, заміна.

По-перше, треба визнати, що ми говорили неслушні слова, і покаятися в цьому.

По-друге, треба скасувати ці неслушні слова, відректися і позбавити їх сили.

По-третє, треба замінити їх словами правильними. Ці три кроки, зроблені у вірі, можуть звільнити нас із пастки.

«На мені хай буде прокляття твоє...»

Ще один приклад такої пастки описує Буття 27:12-13. Ревека намовляє свого сина Якова обдурити Ісака, його батька, тепер уже сліпого, щоб у такий спосіб отримати його благословення (яке Ісак планував вимовити на свого іншого сина, Ісава).

Яків дуже хотів отримати благословення, але боявся наслідків. «Може трапитися, обмацає мене батько мій, — говорить він, — і я буду в очах його обманщиком і наведу на себе прокляття, а не благословення». Ревека негайно відповіла: «На мені нехай буде прокляття твоє, сину мій».

План Ревеки здійснився, але її власні слова утримали її від задоволення плодами свого успіху. Незабаром вона скаже Ісаку: «Я життю не рада від дочок хеттейських; якщо Яків візьме дружину з дочок хеттейських, які ці, з дочок цієї землі, то для чого мені і життя?» (Бут. 27:46).

Майже відразу після цього Якову довелося залишити дім, щоб уникнути помсти свого брата Ісава, і його не було там майже 20 років. Біблія нічого не говорить про решту життя Ревеки. Проте ми знаємо, що вона так ніколи і не пораділа благословеннями Якова, отриманими завдяки її обманному плану.

Ще трагічніший приклад, що спричинив жахливі наслідки, описаний в Євангелії від Матвія 27:20-26. Проти своєї власної волі римський намісник Пилат погоджується відпустити за бажанням натовпу вбивцю на ім'я Варавва і замість нього стратити Ісуса. Але, бажаючи відмежуватися від того, що відбувається, він умиває свої руки перед натовпом і каже: «Не винний я в крові Праведника Цього». На що натовп відповів: «Кров Його на нас і на дітях наших».

Подальша історія підтверджує дію цих слів. Впродовж одного покоління римські армії зруйнували Єрусалим, усе населення було чи убите, чи продане в рабство.

З того часу упродовж 19 віків чорна нитка кровопролиття і трагедій була вплетена в історію єврейського народу. Раз по раз, в погромі за погромом, правителі народів нацьковували на беззахисних євреїв диких, нечестивих людей на кшталт Варавви, якого вони собі обрали.

Шлях примирення і відновлення

Але, дяка Богові, це не кінець! Бог передбачив шлях примирення і відновлення. Завдяки Своїй незбагненній мудрості і дивовижній милості Він проклав шлях звільнення від наслідків прокляття через смерть Одного, Який був страчений як злочинець.

Коли Бог призвав Авраама і благословив його, Він також пророк прокляття на усіх, хто проклинає Авраама. Пізніше це прокляття було підтверджене, коли Ісак благословив Якова, і ще раз — коли Валаам пророк пророче благословення на Ізраїль як на народ. Таким чином Бог передбачив захист для Якова і його нащадків — єврейського народу — від усіх, хто би виступив проти нього. Проте подальша історія Ізраїлю засвідчила, що навіть Бог не захистить Свій народ, коли він сам себе прокляне.

Християни так само часто накликають на себе різні види біди, коли промовляють негативні слова щодо самих себе і ставлять перешкоду перед благословеннями.

Історія Ізраїлю наочний ілюструє цей принцип. У 13-14 розділах Книги Чисел описано, як Мойсей послав 12 чоловік розвідати Ханаан, який Бог пообіцяв Ізраїлю як спадщину. Ісус Навин і Халев повернулися назад з позитивним звітом: «Підемо і заволодіємо нею, тому що ми можемо подолати її». Інші десятеро побачили лише велетнів, що живуть на тій землі, і добре укріплені міста. І вони вирішили: «Не можемо ми йти проти народу цього, тому що він сильніший за нас».

І Господь проголосив Свій суд. Усім тим, хто повірив негативному звіту, Він сказав: «Як говорили ви вголос Мені, так і зроблю вам. У пустелі цій ляжуть тіла тих, які ремствували на Мене». Тіла невіруючих розвідників впали першими. Натомість Ісусу Навину і Халеву Господь пообіцяв, що вони візьмуть у спадщину землю, бо повірили Йому.

Усі ці розвідники, як ті, хто повірив, так і ті, хто відмовився вірити, — самі визначили свою долю. Ті, хто говорив: «Ми можемо увійти до землі», — увійшли до неї. Ті, хто сказав: «Ми не зможемо», — не увійшли. Бог повівся з ними за їх власними словами! І Він сьогодні каже християнам, як раніше казав ізраїльтянам: «Як ви говорили вголос Мені, так і зроблю вам».

ЧОМУ Я БІЛЬШЕ НЕ ПРОШУ: «ГОСПОДИ, БЛАГОСЛОВИ ТА ОСВЯТИ ЦЮ ЇЖУ...»

Усі знайомі мені християни перед їжею моляться словами: «Господи, благослови та освяти цю їжу...» Так молився і я, доки не зустрів людину, яка показала мені в Біблії тексти, що переконали мене переглянути цю практику.

Якщо ви з тих, хто також «благословляє їжу» в молитві, у цій статті я збираюся поставити під сумнів такі молитви. Мова не про те, що одні звикли молитися так, а інші інакше. Мова про те, чому вчить Біблія і чому вона не вчить. І як виявиться згодом, питання про молитву за їжу гостріше та глибше, ніж здається на перший погляд. Чому? Тому що воно стосується не тільки їжі, але й виховання наступного покоління.

Неспішно та уважно дослідимо цю тему разом. У Старому Заповіті Бог дав Ізраїлю таке повеління: «І будеш ти їсти й наситишся, і поблагословиш Господа, Бога свого, у тім добрім Краї, що дав Він тобі» (Повт. Зак. 8:10).

Тут сказано «будеш ти їсти... і поблагословиш Господа, Бога свого, у тім добрім Краї, що дав Він тобі». Святе Письмо закликає євреїв благословляти Бога за блага, які їм дані, включно з їжею. В Ізраїлі відтоді і донині моляться молитвою, яку вони називають «благословення на хліб», але що цікаво, благословляється у ній не хліб, а, як і сказано у вірші вище, Сам Бог:

«Благословенний Ти, Господь, наш Бог, Цар всесвіту, що вирощує хліб із землі» (на івриті це звучить так: «Барух ата, ашем ело-кейну, мелех аолам, амоці лехем мін аарец»).

Це очевидно для кожного єврея: благословляти перед прийомом їжі слід Господа, Того, Хто дає їжу. І тому в євреїв є такі молитви і для їжі, і для пиття.

Ось думки відомого шотландського богослова і тлумача Вільяма Барклі з цього приводу: «Коли юдей їв фрукти, він говорив: «Благословенний будь Ти, Цар всесвіту, що створює плоди на дереві». Коли юдей пив вино, він говорив: «Благословенний будь Ти, Цар всесвіту, що створює плоди вина». Коли він їв овочі, він говорив: «Благословенний будь Ти, Цар всесвіту, що створює плоди землі». Коли він їв хліб, то говорив: «Благословенний будь Ти, Цар всесвіту, що породжує хліб із землі».

Таким чином, кожен прийом їжі в єврейській родині супроводжується прославленням Бога і вдячністю Йому. На сторінках Нового Заповіту ми неодноразово бачимо, як Христос молився за їжу: «І, звелівши натовпові посідати на траві, Він узяв п'ятеро хліба й дві рибі, споглянув на небо, поблагословив й поламав ті хліби, і дав учням, а учні народові» (Мт. 14:19).

«І Він узяв п'ять хлібів та дві рибі, споглянув на небо, поблагословив, і поламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві рибі на всіх поділив» (Мр. 6:41).

Деякі помилково вважають, що слово «поблагословив» у цих текстах стосується хліба, але це не так, тому що євреї ніколи не благословляли хліб, вони благословляли Бога і дякували Йому.

Підтвердження цього аргументу — текст про останню вечерю: «І коли вони їли, Ісус узяв хліб, благословив, розломив і дав їм, кажучи: Беріть, це моє тіло» (Мр. 14:22).

У цьому вірші є зворот «узяв хліб, благословив» (зауважимо, що тут не сказано, що Ісус благословив саме хліб).

Ось як апостол Павло перефразував це: «Бо прийняв я від Господа, що й вам передав, що Господь Ісус ночі тієї, як виданий був, узяв хліб, подяку віддав, і переломив, і сказав: Прийміть, споживайте, це тіло Моє, що за вас ламається. Це робіть на спомин про Мене!» (1Кор. 11:23-24).

Для Павла, як для єврея, було очевидно, що коли Ісус «благословив хліб», Він віддав Богу подяку за нього, тому Павло так і написав «узяв хліб, подяку віддав...» Очевидно, фраза «подяку віддав» стосується не хліба, а Бога. Як і слово «благословив» у контексті молитви за їжу в Біблії завжди стосується Бога.

Молитва за їжу в Новому Заповіті — це молитва подяки і прославлення Бога

«Коли я стаю спільником їжі з подякою, чому мене зневажають за те, за що дякую я? Тож коли ви їсте, чи коли ви п'єте, або коли інше що робите, усе на Божу славу робіть!» (1 Кор. 10:30-31).

Та звідки ж пішла практика просити благословення на хліб? Можливо, через поверхневе розуміння цих двох уривків: 1 Тим. 4: 3-5 і Лк. 9:16. Починається уривок словами про неправдивих вчителів і продовжується думкою про молитву за їжу: «... одружуватися забороняє, наказує стримуватися від їжі, яку Бог створив на поживу з подякою віруючим та тим, хто правду пізнав. Кожне бо Боже твориво добре, і ніщо не негідне, що приймаємо з подякою, воно бо освячується Божим Словом і молитвою» (1Тим. 4:3-5).

Тут двічі сказано, що молитва за їжу — це молитва подяки. І їжа «освячується Божим Словом і молитвою». Правильно, а якою молитвою? Не молитвою прохання, друзі, а молитвою подяки. Цей текст не дає нам жодних підстав просити Бога, Який послав нам їжу, ще й тепер благословити і освятити її, але закликає нас дякувати Творцю за неї. Тут також сказано, що їжа «освячується Божим Словом і молитвою» вже як факт нашої молитви подяки. Ні про яке прохання не йде мова.

А як же цей текст, де сказано, що Ісус благословив саме хліби?

«І Він узяв п'ять хлібів та дві рибі, споглянув на небо, поблагословив їх, і поламав, і дав учням, щоб клали народові» (Лк. 9:16).

Так і є, Ісус «поблагословив хліб», але тепер із загального контексту Біблії ми знаємо, що це означає: Він віддав Богу подяку за нього і тим самим «поблагословив їх» (1 Тим. 4:3-5).

Ніхто з християн, які моляться словами «благослови їжу», не відповів мені, як саме Бог відповість на цю їхню молитву-прохання. Чи повинен Він якось змінити властивості їжі? Позбавити її від шкідливих речовин? Відповідь проста: Він просто не просив нас молитися про їжу таким чином. Чи буде гріхом те, якщо я продовжу в молитві за столом просити Бога благословити їжу, адже я завжди так молився раніше? Перечитайте тексти, дослідіть цю тему самостійно і дайте собі відповідь на це питання самі.

Я відповів на нього так: «Біблія не вчить мене просити благословення на їжу, тому я не буду цього робити. Відтепер і завжди я буду благословляти Бога».

Питання глибше, ніж здається

Причина, чому мене зачепила ця тема, — набагато глибша, ніж може здатися на перший погляд. Центром молитви «благослови їжу» є людина. Самою своєю суттю це прохання — «про себе», у центрі якого — думка про власне благополуччя і безпеку. Це більше нагадує язичницьку молитву. Зауважте, я не кажу, що просити Бога про Його благословення неправильно (адже Бог дозволяє нам просити Його благословення, наприклад, у Числ. 6:22-27), але ключове питання полягає в тому, хто стоїть у центрі прохання про освячення їжі і з яким серцем воно озвучується. Очевидно, щоденна практика такої молитви лише заохочує споживацьке ставлення до Бога.

З іншого боку, у центрі молитви «благословенний Бог» — Творець. Такі молитви підносять і звеличують Даятеля і тренують наше серце у вдячності Творцю, поклонінні Йому.

Ключове питання: в якій атмосфері ростуть наші діти? Адже їжу приймають кілька разів на день, і те, що вони чують за столом, як ніщо інше формує їхнє ставлення до Бога! Подумайте, недільну проповідь ми чуємо у двадцять разів рідше, ніж молитву за столом. Чи не тому в церквах із вуст християн звучать переважно молитви-прохання, і лише на Свято жнив (День подяки) можна почути чудові проповіді про важливість вдячності Богу.

Складно заперечити і сказати, що ці речі не взаємопов'язані. «Споживання» у сучасному християнстві формується кількома чинниками, і молитва за їжу крапля за краплею, день у день, відіграє у цьому процесі ключову роль.

Отож у результаті осмисленого вивчення цієї теми я поставив під сумнів свою попередню практику молитви за столом і почав молитися по-новому: «Дякуємо Тобі, Господи, за те, що Ти даєш нам цю їжу. Прославляємо Тебе за Твою доброту та щедрість. Амінь».

Тепер кожен сніданок, обід і вечеря — це не чергове прохання, але наше сімейне поклоніння Богу та прославлення Його.

Питання не в тому, хто як звик молитися, а в тому, хто в центрі вашої молитви і як це впливає на ваше близьке оточення.

Сергій Сологуб.

«БОГ ЛЮБИТЬ МЕНЕ, АЛЕ НЕ ВАРТО ЗЛОВЖИВАТИ ЙОГО МИЛІСТЮ» — ФОТОЖУРНАЛІСТ ІЗ КИЄВА ЯН ДОБРОНОСОВ ДІЛИТЬСЯ ДОСВІДОМ ВИЖИВАННЯ ПІД ЧАС РАКЕТНОЇ АТАКИ

Київський фотожурналіст Ян Доброносов мало не став жертвою ракетного удару, перебуваючи всього за 50 метрів від місця падіння ракети. На щастя, він залишився цілим і неушкодженим.

Ян Доброносов поділився своїм досвідом з «УП Життя», розповідаючи, що 2 січня він вирушив на місце ракетного удару в Києві, аби зафіксувати наслідки агресії.

На Оболоні, вийшовши з автомобіля, він підійшов до місця інциденту пішки. У той час система протиповітряної оборони була активована двічі.

«Я бачив, як ракета влетіла на територію заводу, де вже було видно дим від попереднього удару. Все сталося за 50 метрів від мене. Вважаю себе щасливчиком, бо вижив, адже ракета впала у фундамент за парканом і вибухнула там. Я не міг рухатися близько п'яти хвилин, навколо мене літали каміння, сміття та уламки скла», — розповідає Ян.

Спочатку він думав, що отримав травми від уламків, але адреналін не дав йому відчути біль. На щастя, чоловік залишився неушкодженим.

Після прибуття пожежників фотограф завершив свою роботу та вирушив до іншого місця, де також було здійснено ракетний удар.

«Я почуваюся виснаженим, але цілим», — так описує свій стан Ян. Він також зазначив, що це був його перший досвід перебування біля епіцентру вибуху під час війни і вважає своє виживання справжнім чудом.

«Бог любить мене, але не варто зловживати Його милістю», — написав Ян у соціальних мережах.

Нагадаємо, що в ніч на 2 січня російські війська випустили по Україні 99 ракет різних типів, з яких 72 було успішно знищено.

life.pravda.com.ua.

ІСУС І БІБЛІЯ

Для християн Ісус Христос — беззаперечний авторитет в усіх питаннях — як світоглядних, так і житейських. Але як Він Сам ставився до Біблії, яка в Його час складалася з Писань Старого Завіту?

Ісус жив, учив і тлумачив, посилаючись на Біблію. Він, завжди залишаючись незалежним від думки інших, постійно і з особливою повагою говорив про те, що записали люди у Священних Писаннях. Для Нього це було Слово Боже, натхненне Святим Духом.

Так, скажімо, цитуючи вірш одного з псалмів Давида, Він сказав: «Бо сам Давид сказав Духом Святим» (Мр. 12:36). А іншим разом: «А про воскресіння мертвих, невже не читали ви сказаного вам Богом» (Мт. 22:31). І потім наводить текст із Виходу — другої книги Мойсея.

Ісус викривав богословів — Своїх сучасників — у незнанні «ні Писання, ні сили Божої» (Мт. 22:29), переконуючи, що «Писанням пророків» належить виконатися (Мт. 26:56; Ів. 13:18), саме тому, що в них йдеться не про людське слово, а про Слово Боже.

За Його ж власними висловлюваннями, Писання свідчить про Нього, Спасителя, і тому воно може привести читача до вічного життя: «Дослідіть-но Писання, бо ви сподіваєтесь через них мати життя вічне; а вони свідчать про Мене» (Ів. 5:39).

Той факт, що автори, які жили в різний час, одностайно передбачають пришестя Христове, найпереконливіше доводить божественне походження Біблії.

Це зауважує і апостол Петро: «Бо ніколи не було пророцтва з людської волі, а промовляли його святі Божі люди, натхнені Духом Святим» (2 Петр. 1:21).

Тому ми разом із Христом та апостолами визнаємо і віримо, що через слова Біблії до нас промовляє Сам Святий Дух (Євр. 3:7).

МОЛИТВА НАОДИНЦІ

Іноді замість того, щоб радіти живим і реальним стосункам із Богом, християни ставляться до поклоніння як до необхідної, але нудної рутини, що не приносить їм ніякого задоволення. Частково це відбувається тому, що ми силоміць змушуємо себе користуватися тими формами молитви і стилями поклоніння, які не відповідають унікальним властивостям нашої особистості.

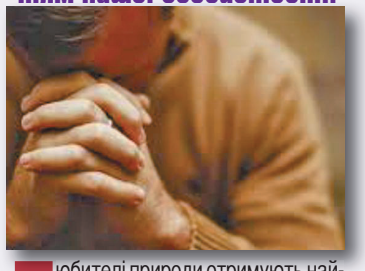

Любителі природи отримують найбільше натхнення для спілкування з Богом у природному оточенні.

Чутливі люди люблять Бога своїми п'ятьма чуттями і дуже цінують добре вибудувані богослужіння, в яких беруть участь і слух, і зір, і нюх, і дотик, і смак.

Традиціоналістам найлегше наблизитися до Бога за допомогою сакральних обрядів, літургії, символів і постійної, незмінної структури служіння.

Аскети воліють приходити до Бога в простоті й усамітненні.

Активісти висловлюють свою любов до Бога тим, що опираються злу, б'ються з несправедливістю або працюють заради того, щоб зробити світ кращим.

Служителі люблять Бога, несучи любов іншим людям і заповнюючи їхні потреби.

Ентузіасти висловлюють свої почуття до Бога за допомогою радісного вихваляння і святкування.

Споглядачі схиляються перед Богом у захопленні та поклонінні.

Інтелектуали люблять Бога, докладаючи свій розум до вивчення того чи іншого предмета.

Єдиного підходу до поклоніння і стосунків із Богом просто не існує. Зрозуміло одне: ми ніколи не зможемо віддати Богові славу, якщо намагатимемося бути такими, якими Він нас не створював.

Спробуйте підносити Богові хвалу, не використовуючи завчених слів і фраз. Складіть список синонімів слова «славити» і спробуйте висловити своє ставлення до Бога за допомогою нових дієслів, наприклад: «захоплюватися», «поважати», «цінувати», «шанувати», «милуватися» тощо.

Будь-кому з нас приємніше почути дві щирі похвали за щось конкретне, ніж двадцять загальних фраз. Богу, до речі, теж.

БЕЗПЕЧНА ВІДСТАНЬ

Поняття безпечної дистанції найчастіше вживається в контексті регулювання дорожнього руху. Безпечного інтервалу потрібно дотримуватися також щодо вибухонебезпечних предметів та об'єктів, які можуть нести загрозу у разі наближення до них. Це ж правило діє при наближенні до хижих звірів, небезпечних ділянок земної поверхні, джерел підвищеної небезпеки технічного та будь-якого іншого характеру тощо.

Два роки тому з поняттям безпечної відстані світ зіткнувся глобально. Усюди можна було побачити застереження щодо необхідності дотримання певної відстані через поширення коронавірусної інфекції. Це було вимушеним кроком задля запобігання інфікування. Метафоричне значення безпечної відстані застосовують також щодо стосунків між людьми. Біблія цьому присвячує багато уваги. Людина — істота соціальна й потребує взаємних стосунків з іншими, на неї безпосередньо впливає довкілля, оточення тощо. Наскільки допустимі стосунки християнина з різними людьми, на чому вони повинні базуватися, де пролягає межа відносин? Відповіді на ці та інші такого роду запитання допомагають знайти правильну позицію в суспільстві, колективі, церкві...

Наше життя напряму залежить від того, з ким ми маємо справи, тому Слово Боже й застерігає: «Не дайте себе звести, — товариство лихе псує добрі звичаї! Протверезіться правдиво та й не грішіть, бо деякі Бога не знають, кажу вам на сором» (1Кор. 15:33-34), «Чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Подібних висловів у скарбниці народної мудрості чимало: з добрим поживеш — добро переймеш, а з лихим зійдешся — того й наберешся; зла компанія — що вугілля: як не впече, то замаже; біля чого потрешся, того й сам наберешся; яку дружбу заведеш, таке й життя поведеш...

Отже, варто обирати безпечну соціальну відстань до людей, які несуть потенційну загрозу і можуть зрадити, обманути, обікрасти, спокусити, звести з правдивої дороги, зневажити... І не треба переоцінювати своїх можливостей, мовляв, витримаю, встою, не здамся, переживу...

Біблія заохочує до близьких стосунків з людьми, які мають правильні життєві орієнтири та принципи: «Я приятель всім, хто боїться Тебе, й хто накази Твої береже» (Пс. 118:63), «До святих, які на землі, що шляхетні вони, до них все жадання моє» (Пс. 15:3).

Якщо ж говорити про Бога, то Господь бажає, щоб між Ним та віруючою людиною не було відчуття дистанції, щоб існувала особлива спорідненість на всіх рівнях стосунків. Недовіра, невірність та непокора віддаляють від Бога й формують оцю небажану дистанцію.

У Біблії описано випадок, який яскраво ілюструє причину дистанціювання людини від Бога та вказує, за якими ознаками її можна розпізнати.

Коли мова заходить про каяття апостола Петра та його друге навернення до Господа, то увагу акцентують на зраді під час його публічного відречення від Вчителя у дворі первосвященника. Та чи тоді Петро відступив від Господа? Насправді зрада сталася дещо раніше.

Коли Вчителя схопили в Гетсиманії та повели до первосвященника, де зібралися книжники й старші, то «Петро ж здалека йшов услід за Ним аж до двору первосвященика, і, ввійшовши всередину, сів із службою, щоб бачити кінець» (Мт. 26:58). Саме в цьому вірші описується зрада на особистому, внутрішньому рівні. Уже тоді Петро прийняв рішення триматися від Вчителя осторонь — на «безпечній», як він вважав, відстані. Він не готовий був виразити підтримку, заявити що розділяє погляди Господа і є Його послідовником. Ще вчорашній учень, а нині зрадник Петро не міг цього зробити, адже прийняв для себе рішення — залишатися в безпеці. Опинившись у дворі первосвященника, він намагався розчинитися в натовпі, тому «сів із службою».

Яку аналогію ми можемо побачити? Ісус був правдою (Ів. 14:6) і повний Божої правди (Ів. 1:14). Коли зловмисники повели Його, то, фактично, повели правду на розп'яття. Саме правда стала причиною ненависті та злоби тогочасної релігійної еліти.

Історія християнства, на жаль, не позбавлена таких чорних плям. Нині все частіше з різних інформаційних джерел ми дізнаємося про недалеке минуле періоду тоталітарного радянського режиму, коли деякі служителі церков йшли на співпрацю з представниками безбожного устрою, зраджували, умисно спотворюючи євангельське вчення, пристосовуючи його до вимог влади. Такою була ціна власної, як вони вважали, безпеки.

Очевидно, такі люди були і будуть в усі історичні періоди Церкви. Сам вислів «Блаженні вигнані за праведність» (Мт. 5:10) стверджує, що за правду будуть виганяти, її не сприйматимуть, із нею будуть боротися. Про це писав апостол Павло: «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, — будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12). Правда, носіями якої будуть віруючі люди, зазнаватиме утисків та переслідувань.

Іноді віруюча людина вирішує жити за напівправдою, за подвійними стандартами, встановлює для себе рамки поведінки за своїми поняттями праведності та святості, які насправді далекі від Божих.

Усім нам доведеться робити вибір: залишатися прибічником Божих поглядів та принципів чи йти за Ним на «безпечній» для себе відстані, спостерігаючи, яким же буде кінець.

І. К.

АРХЕОЛОГИ ВИЯВИЛИ ДОКАЗИ ЗНИЩЕННЯ БІБЛІЙНОГО МІСТА ВИБУХОМ, В 1000 РАЗІВ ПОТУЖНІШИМ ЗА АТОМНУ БОМБУ

Нещодавні археологічні відкриття та теологічні аналізи вказують на те, що місто Содом, описане в Книзі Буття, було знищене в результаті вибуху, потужність якого в 1000 разів перевищувала атомну бомбу.

Нещодавно археологи та теологи об'єднали зусилля для аналізу нових знахідок, які можуть пояснити загадкове зникнення давнього міста Содома, згаданого в Старому Заповіті. Доктор Джон Бергсма, професор теології з Університету Францисканів в Огайо, вважає, що знайдені на розкопках в Талль ель-Хаммамі у південній частині Йорданської долини свідчення можуть вказувати на вибух величезного космічного тіла.

Зникнення Талль ель-Хаммама близько 3600 років тому довгий час залишалося загадкою для археологів. На місці руїн міста не було знайдено ознак тривалої облоги або військового конфлікту. Однак інші ознаки вказують на катастрофічну причину знищення.

Одним із факторів, який привернув увагу Бергсми, були сліди екстремального нагрівання на фрагментах глиняного посуду, людських скелетах та інших артефактах. На думку вченого, це свідчить про раптову, високотемпературну руйнівну подію.

Крім того, на знайдених у Талль ель-Хаммамі осколках глиняного посуду було виявлено тринітит – скляний залишок, що утворився на пустельній поверхні після випробувань ядерної бомби в Трініті 16 липня 1945 року поблизу Аламогордо, Нью-Мексико. Цей матеріал складається переважно з пісковика, що містить кварцові зерна та польовий шпат, розплавлені атомним вибухом.

Присутність тринітиту підтверджує теорію про високоенергетичну подію, таку, як вибух або удар астероїда в цій місцевості. Бергсма також зазначив унікальний стан людських останків на місці розкопок.

«Людські скелети збереглися повністю до середини хребта, після чого видно лише сліди опіку, а верхньої частини тіла немає, – описав він. – Було знайдено значні докази того, що величезний тепловий вибух з неба на висоті приблизно 25 градусів над горизонтом спалив ці два міста на йорданському березі річки».

Стівен Коллінз, декан коледжу археології в Університеті Трініті-Саутвест та головний археолог у Талль ель-Хаммамі, висунув теорію, що повітряний вибух над містом міг бути навіть більшим, ніж подія в Тунгуській тайзі 1908 року, коли астероїд увійшов у земну атмосферу і вибухнув у небі над Сибіром. Місцеві свідки у слабо заселеному регіоні повідомляли про вогняну кулю, великий вибух, масштабні лісові пожежі та повалені на кілометри дерева. Через віддаленість місця події вона не привернула багато уваги. Перша наукова експедиція досягла цієї місцевості лише у 1927 році, але все ж знайшла достатньо доказів руйнування, спричиненого ударною хвилею та тепловим вибухом від повітряного вибуху.

Як повідомляло CBN News, Коллінз твердить, що місто було знищене термічною подією.

«Насильницький вогонь, що припинив існування Талль ель-Хаммама, залишив розплавлений посуд, обгорілі камені фундаменту та кілька футів попелу й руйнівних відкладень, змішаних у темно-сіру масу, ніби в кухонному комбайні», – зазначив він.

У співавторстві з археологом Філіпом Дж. Сильвією Коллінз написав, що «фізичні докази з Талль ель-Хаммама та сусідніх місць свідчать про високоруйнівну ударну та теплову подію, яку можна було б очікувати від того, що описано в Книзі Буття, 19».

Вони дійшли висновку, що Содом і Гоморра були знищені в результаті повітряного вибуху метеорита.

Використовуючи суперкомп'ютер для аналізу даних на місці, автори статті припустили, що руйнівна сила в Талль ель-Хаммамі становила щонайменше 15 мегатонн. Книга Буття 19:27-28 описує наслідки в долині: «Рано-вранці Авраам устав і повернувся на місце, де він стояв перед Господом. Він подивився на Содом і Гоморру, на всю землю рівнини, і побачив густий дим, що піднімався з землі, ніби дим з печі».

Повітряний вибух високої енергії також, схоже, спричинив утворення великої кількості солі, що нагадує розповідь у книзі Буття, 19, про перетворення дружини Лота на соляний стовп.

«Як тільки вони вивели їх, один із них сказав: «Тікайте, рятуйте свої життя! Не озирайтесь і не зупиняйтеся ніде на рівнині! Біжіть у гори, інакше вас знесе!» – Буття 19:17.

«Сіль була викинута вгору через високий ударний тиск», – сказав Джеймс Кеннетт, почесний професор Каліфорнійського університету. «І цілком можливо, що удар частково торкнувся Мертвого моря, яке багате на сіль».

Бергсма переконаний, що знахідка археологів пояснює, що сталося з біблійними містами Содомом і Гоморрою.

CBN.

ЯК БЛАГОВІСТИТИ У 2024 РОЦІ

2024 року наша мета залишається незмінною — знайомити світ з Ісусом! Однак ми продовжуємо набиратися досвіду та вдосконалювати свої навички!

Вивчайте те, у що вірите

Заглиблюйтеся в Біблію, перечитуйте Євангеліє і зміцнюйтеся у своїх відносинах із Богом.

Вивчайте інші погляди

Щоб зрозуміти, як донести Євангеліє, цікавтеся світоглядом своїх друзів чи знайомих.

Говоріть «не знаю», коли не маєте відповіді

Будьте чесними і відкритими, не боячись показати, що ваші знання не всеосяжні.

Ставте у пріоритет взаємини, а не свою правоту

З вами можуть не погоджуватися, але це не привід вступати в суперечки. Ви можете дискутувати, але при цьому намагайтеся зберегти повагу та дружбу.

Знайдіть тих, хто вас коригуватиме

Звертайтеся за допомогою до тих, хто досвідченіший за вас: служителів, наставників, пасторів. Не завжди варто вчитися на своїх помилках — можна аналізувати чужий досвід.

Нехай ваше життя відповідає вашому посланню

Це запорука здорового благовісту. Люди можуть відкинути ваші слова чи переконання, але вони не зможуть ігнорувати, як ви живете!

5 ОЗНАК МІСЦЕВОЇ ЦЕРКВИ, ЩО ВМИРАЄ

Хоча Христову Церкву ніщо і ніхто не може здолати (Мт. 16.18), усе ж лідерство і членство окремої взятої місцевої церкви може її поховати. Згідно зі спостереженнями пастора Рея Джонстона, можна розрізнити п'ять ознак місцевої церкви, яка вмирає.

Зокрема це: зміщення фокусу з результатів на внутрішні процеси; перетворення віруючих зі служителів на споживачів; суперечки про другорядні справи; досягання нецерковних замінюється релігійними традиціями/порядками; замість відваги/ризику заради Божої слави — вибір тихого/спокійного/лінивого служіння («щоб не розгойдувати човна»).

І якщо в церкви появляється хоч одна така ознака, наступні чотири — на підході.

Лідерство такої громади часто неспроможне визнати наявність проблеми — воно або вдає, що все добре, або вибудовує маніпулятивну (і псевдодуховну) лінію захисту — мовляв, у так званих живих церквах, які зростають, то все технології і світський менеджмент, не по Біблії, а ми стоїмо на Біблії (і тому в нас не видно росту).

Члени таких церков здебільшого задоволені станом речей (звичка і інертність) або «голосують ногами» — йдуть у живіші церкви, якщо є можливість.

Зазвичай така церква не приймає ніяких пропозицій для розвитку і змін.

Шансом для такої церкви є прихід до керівництва вірного Богові служителя, із баченням і цінностями, який почне пропагувати правдиве біблійне вчення і формування команди задля здорових змін і розвитку.

Микола Романюк.

Пастор.

№ 1 (232) Виходить щомісяця
СІЧЕНЬ 2024 р.
ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ
Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф–редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726